

IMMACULATA

5/1998

Č-39

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1998

(Druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Duch Svätý)

- Září** - Abychom zakořenění v lásce mohli vždy pokojně sloužit bratřím.
- Říjen** - Abychom spolupracovali s Duchem Svätým, hlavním původcem nové evangelizace, na budování Božího království v lidských srdcích.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbludilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutikají, a zvláště za nepřátele Církve sväté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři!

Svět bez víry, naděje a lásky, bez Krista, umírá. Sami to zakoušíme a vidíme, máme-li oči a srdce otevřené. Kultura smrti vycházející z mentality sobectví a egoismu, a směřující k negaci Boha - Dobra, se rozmáhá všude kolem nás a přiznejme si, že mnohdy zanechává stopy i v našem životě. Projevuje se potraty, euthanasií, manželskou nevěrou, útekem před realitou a zodpovědností pomocí drog, neúctou vůči hodnotám a pravdě... a tak bychom mohli poskládat pěkně dlouhý výčet. Mnohdy jsme již bezradní vůči obrovskému útoku této mentality na nás a na naše bratry a sestry, a proto stále více toužíme po změně a uzdravení světa od veškerého mnohotvárného a často strukturalizovaného zla.

Ovšem Bůh nám už dávno poskytl lék - svého Syna, potomka Ženy z ráje (Gen 3,15), který zvítězil nad hříchem a smrtí. Jedině Ježíš - Boží Slovo, může a chce změnit člověka zasaženého zlem, ale k tomu potřebuje jeho souhlas.

Víme, že skrze Neposkvrněnou Boží Slovo přišlo na tuto zem. Panna Maria díky celoživotnímu bezmeznému a bytostnému odevzdání se Boží vůli, a sjednocení s Bohem nám v Duchu Svätém rodi Krista, Spasitele, a tak se stává příčinou naší spásy. Ona nám zprostředkovala milost spásy. To je důvodem toho, abychom v duchovním zápase o záchranu člověka usilovali o co nejlpejší sjednocení s Ní. Cílem nové evangelizace, kterou svět dnes tak potřebuje a do které se chceme zapojit, je nové uvedení Božího Slova do života člověka dnešní doby. Je možné volit jinou cestu než tu, kterou zvolil Bůh - skrze Marii a odevzdání se Ji? Dokonce i Ježíš Jí byl poddán! (srov. Lk 2,51) A my bychom se měli tohoto kroku obávat? Přece chceme ten jediný lék - Krista, pro nás i pro ostatní a Kristus přichází skrze Marii! Proto musíme být jedno s Ní, jako Ona je jedno s Bohem (chápano morálně, ne ontologicky), aby naše evangelizace přinášela užitek. Jen jednota ve víře a lásce s Bohem v Neposkvrněné je pramenem nového života, přinášeného Kristem.

Tato cesta poukazuje na důležitou skutečnost, že musíme začít od sebe, od autoevangelizace. Teprve potom, pokud sami žijeme a zakoušíme účinky evangelizace na sobě, je naše svědectví pravdivé.

Neposkvrněná Matko Církve, Hvězdo evangelizace, přijmi moji vůli sjednotit se s Tebou, abych na sobě zakoušel ovoce spásy a viděl je kolem sebe.

Pax et bonum per Immaculatam!

o. Josef

Kázání sv. Františka

Pobízí nás příklad našich přátel,
kteří jsou již v nebi u Pána.
Víme ale, že jsme lidé hříšní;
Kristův kříž je naše záchrana.

Proto svatý František a Klára
odřekli se světských marností.
Poznali, že pokorným a čistým
Boží mír se v srdci uhostí.

„Každý tvor ať Pána Boha chválí!“
kázal František a bratr Lev,
když k nim lidé přicházeli zdáli,
nad nimi když jásal ptačí zpěv.

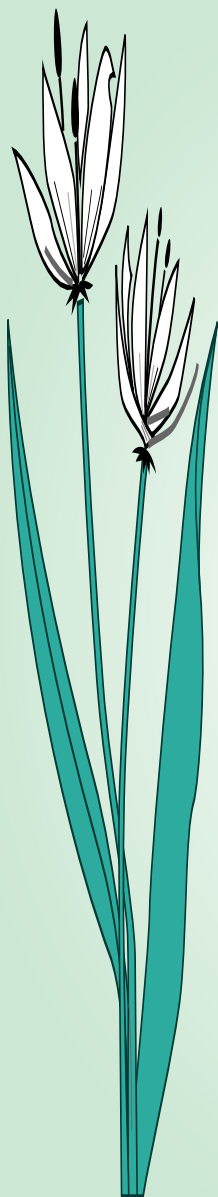
Křesťan ať je podle svého stavu
jako živé Evangelium!
Nikdo nemá v nebi lepší místo
za to, že měl honosnější dům!

Zámožní ať s chudými se dělí!
Na pozemský mamon přijde zmar.
Každý skutek z lásky vykonaný
přijme Pán Bůh jako milý dar.

Slovům bratří vyprošuje Klára
ve všech duších přebohatou žeň.
Duchu svatý, i ty zatvrzelé
osvěcuj a milostí svou změň!

Potom Kristus bude mezi námi,
Jeho Otec bude nás mít rád.
Zda-li někdo pozemský svůj život
lépe prožít mohl by si přát?

Květa Kotápišová

Stan Rougier

František z Assisi

RADOST Z BOHA BUDE TVOU SILOU

Jednou podobou svatého Františka z Assisi jsou někteří lidé pohoršení a podráždění, jiné uvádí v nadšení: je to František, něžný a nadšený básník přírody. Po pravdě řečeno je František básníkem ve všem. Cokoliv dělá a čím ve své podstatě je, to dokazuje básníka. Jeho básně máme sice málo, ale celý jeho život byl poezií.

Ve všech stvořených věcech viděl a poznával svého milovaného Tvůrce. Květiny jsou mu Božími polibky, ptáčkové posly a hlasateli Boží lásky, posly Boha, který miluje. Hindové vidí nějak podobně, když říkají: „Brahma, Věčný jedinečný, tíží kámen, pučí v rostlině, dýchá v živočichu, miluje v člověku.“ Důvěrné spojení Hindů se světem je velmi krásné. Každému kousíčku vesmí-

ru říká Hind: „Ty a já jsme paprsky téhož Slunce.“ Ale mně se zdá, že Františkova láska k vesmíru jde ještě dál, mnohem dál. František nevidí Boha skrze stvoření, on vidí stvořené věci přímo v srdci samého Boha. „Buď pochválen, můj Pane, za mého bratra Slunce. Ono je, Nejvyšší, ikonou Tebe a Tvého zjevení...“ Tvorové, vy jste milostným dopisem mého Boha, který mi dnes píše a posílá. Můj milovaný, můj Pán, vkládá dnes do vás stopu svého génia, svůj podpis, svou signaturu. Vy jste jeho zástupci, ve vás má své vyslance, vy jste jeho zastupitelským vyslanectvím. Kdyby nám stéblo trávy a včela nevyprávěly o Něm, nemohly by nás uvést do radostného pohnutí. Spatří-li zamilovaný zapomenutou rukavičku své nejmilejší, rozbuší se mu srdce radostí. Rukavička a její vůně mu připomínají přítomnost té, která je pro něho pramenem osvěžující radosti. Pro jiného je taková rukavička hadříkem, který se hodí do smetí.

Františku, nauč nás vnímat tajemnost stvořených věcí!

Na jednom z jihoamerických ostrovů, kde člověk neměl zatím dost času zmasakrovat přírodu, hrával jsem si s bratry delfíny a bratřičci rackové přilétali, aby zobali z mých dlaní. (Přiznávám se, že méně příchylnosti jsem cítil k bratrancovi pavoukovi a ještě méně snad k bratrancům štírům.)

Zbaven citu pro krásu, okraden o přirozený kontakt s přírodou, je člověk najednou stížen jistým druhem šilenství. Začne považovat Zemi za své vlastnictví tak nerozumně, že ji divoce a bezohledně vykořisťuje a pustoší. V tom je jádro celého problému ekologie. Umožněte, aby na chaty ve vysokých horách přišli lidé na několik dní v klidu a v tichu rozjímat. Uzavřeli byste alespoň jednu psychiatrickou poradnu, dokonce možná i jedno vězení. Někdy se mi zdá, že my lidé na téhle staré planetě Zemi se podobáme nezbedným dětem, které zůstaly samy doma, když rodiče někam odjeli. Pocit samostatnosti je zpočátku opije. Začnou

řádit v bytě, nevadí jim, že ledacos vzácného zničí, házejí po sobě plechovkami od konzerv, rozpustile se bijí. Ale když se vyřádí, dostaví se deprese. Unaveny, vyhladovělé, s boulemi a šrámky, začnou svorně brečet a nadávat, že je rodiče takhle mohli opustit!

Františku, ty nás, prosím, nauč najít onen čirý pohled básníka, jímž se proniká skrze stvořené věci. Pomoz nám odhalovat jejich skrytou tajemnost. A nauč nás chválit! To nás ochrání před hrůzou tohoto staletí. Jeho zlem je úzkost. Ze všeho a na všechno padá, zalévá nás černé moře strachu. Roste vzájemnou nenávistí. Smutné srdce promítá svůj smutek do všeho, nač oko pohlédne. Bezlistá koruna stromu promlouvá ke smutnému srdci jen o smrti. Smířené srdce vidí na holých větvích pupence dosud neviditelné, jimiž strom ožije v příštím jaru. Smířené srdce vnímá oslňující poselství, že život je silnější než smrt.

Radost má obrovskou cenu

„Abych se mohl naučit věřit v jejich Spasitele, museli by mu zpívat co nejkrásnější hymny,“ prohlásil jednou Nietzsche. „A bylo by také zapotřebí, aby na jeho stoupcích bylo trochu víc vidět, že jsou spasení.“

„Ó, jak nádherné je žít,“ volá svatý František. „Jak úžasná je Boží sláva!“ Věděl o takové odpovědi na svůj požadavek pan Nietzsche? Křesťanství je náboženství slabých a sklíčených, domnívá se Nietzsche a jemu podobní. Hodí prý se pro měkké mozečky a sentimentální srdce. „Dovolte, abych se tomu zasmál,“ volá František. Copak jste nepochopili, že jsme milováni? A jak nakládáte s krásou, kterou nás Tvůrce zahrnuje? A co jste udělali z jeho nepochopitelné lásky, která Všemohoucího vydává do našich rukou? Kde se ve vás bere onen nepochopitelný smutek? Jak to, že ztrácíte odvahu, vy, kteří máte být přímo zásobárnami veliké naděje?

Radost je pro Františka věcí, která má ohromnou cenu. Ničím na světě by si ji nedal vzít. Kdyby to bylo možné a jeho bratři ho místo vroucího přijetí hnali na smrt, František by cítil radost. Neboť

jeho radost se jmenuje Ježíš. Ta by byla s ním i v pekle.

Trvám na domněnání, že jsme si Františkovo poselství nechali nějak přisladit. Ale u něho není vůbec nic naivního, není tam žádná zázračná bylinka, nic vyumělkovaného, vůbec nic sentimentálního. Františkovi nejde o nějaký návrat do ztraceného ráje nevinosti. Jde mu o znovuzrození. Také svatý Pavel to tak míní, když píše: „Když se někdo stal křesťanem, je nové stvoření“ (2 Kor 5,17).

Budoucnost patří těm, kdo podepíší smlouvu o něžné lásce se světem, s tímto světem. Neuzavřeli se takový pakt, žádná budoucnost nebude. Strach a úzkost existují - ano, ale je tu možnost přemoci je, přerůst. A to je výzva, kterou nám dennodenně přináší nové jítro. Vzkříšený Kristus s námi může být ve styku v Eucharistii. František ji nesmírně miluje, tu setbu našeho vzkříšení, záruku proti smrti. „Všechno je milost.“ Proti silám smrti skládá František svůj mohutný Chvalozpěv stvoření právě v době své poslední nemoci. Ubývá mu schopnosti vidět, slepne trachomem. Už nevidí a nevidí slunce, ale to není důvod, aby slunce popíral. Chvalozpěv stvoření je hymnem na díkůvzdání. Chvalozpěv stvoření je duha v lidské slze. Dokonce za žár, jímž páli Františkovi spánky, když se pokoušejí uzdravit trachom, chválí František Pána jako za vzácný dar. A dokonce smrt, kterou František za pár měsíců pozná, je mu sestrou, která dokončí naprosté zničení všeho, co by mohlo brzdit a zdržovat radost.

Svatost světců je živým evangeliem pro dnešek

Na začátku třetího tisíciletí naší éry jsme sklíčeně beznadějí. František nás volá, abychom si vyhrnuli rukávy, začali šplhat po zříceninách - a přítom si zpívali.

Jsou lidé, kteří se ptají: „Má vůbec smysl mluvit a psát o svatých?“ Já osobně se domnívám, že na dešlá doba, kdy mají co povědět více svědkové než profesori náboženství. Co prohlásil o světcích, kteří takovými svědky jsou, nevěřící filozof Bergson? „Jejich existence je výzvou.“ Nejsou to

hrdinové. Jsou to normální smrtelníci jako my všichni. Marniví a ctižádostiví, zlostní a smyslní. Ale zamilovali se do Boha - Lásky. Ukazují nám, že evangelium má schopnost přetrhat naše pouta a dává schopnost překročit svůj limit. A že přitom vůbec nezáleží na tom, ve které kultuře a v jakém politickém režimu žijeme. Kde bude dnes Ježíš, chránící ženu pronásledovanou zákonem a nenávisť slušných lidí? Kde bude dnes Ježíš, bude-li chtít dokázat své přátelství všem, kteří až k smrti trpí samotou nebo pohrdáním? A cožpak návrat marnotratného syna? Krásná historka s líbivými diapozitivy, kterou si zpříjemníme večer na exerciciích? Je možné setkat se s jejím jádrem opravdu dnes někde v našich rodinách? Je zapotřebí shlédnout báječný film Zeffirelliho „Ježíš Kristus“, abychom viděli, jak se odpouští Petrovi, když zapřel? Je toho Církev ještě dnes schopna? Jsou ještě dnes lidé schopni onoho odpouštějícího pohledu Ježíšova? Najde se ještě někdo, kdo promluví za ty, kteří nemají právo hlasu? Kdo pomůže s břemenem, třebaže to vlastní břemeno pořádně tíží? Najde se ještě někdo, kdo bude nadějí těm, kdo už se naděje vzdali? Kdo bude Kristovým hlasem volat: „Už nikdy člověk proti člověku!“

Na tohle všechno odpovídá svým životem František. „Budu Ježíšovými ústy a řeknu: ‘Vstaň

a chod!’ Budu Ježíšovým srdcem a vrátím vězňům svobodu.“ Svatost světců - to je evangelium, radostná zvěst dnešku. Existují dokonce Nobelovi laureáti lásky. Jmenují se Maximilián Kolbe, Oscar Romero, Matka Tereza a tolik jiných ze všech možných národů, Rusové, Číňané, Japonci, Afričané... Světci jsou nadějí světa. Razí cestičky v džungli dějin.

Velmi často teď myslívám na Františky rozeseté po našich městech a vsích, na Františky našich dnů, kteří svou zbroj vyměnili za rozkoš, spálili své zbraně v radostech, které se projeví jako bolestně klamně. V osamělosti noci snad někdy zažijí jistý druh křtu Duchem Svatým: Bůh se k nim přímo snižuje, aby je navštívil. Ale my už nejsme ve století třináctém. Moderní společnost je více méně bez klíčů, které by spolehlivě rozšířovaly takový stav duše. A tak se takovému mladému člověku v krizi předepíše bismut, temesta, prostě něco proti depresi. A položí se na lehátko v ordinaci některého psychoanalytika. Tam se mu odhalí smysl všech těch jeho snů: František chce mít maminku jen pro sebe, tatínka a jeho obchody nenávidí... František dospěl do megalomaniackého a cyklothymického deliria po evolutivních záchvatech...

(Pokračování)

Petr našich dnů

Duch Svatý na apoštoly, začali mluvit cizími ja-

Jakmile
v den Letnic
sestoupil

řící, že tak, jak lidská slova jsou nesena lidským dechem, tak Boží Slovo je předáváno dechem Božím, skrze Jeho *ruah* nebo *pneuma*, jímž je Duch Svatý. (...)

Církev hlásá Boží skutky

Katecheze sv. Otce Jana Pavla II. při generální audienci 1. 7.1998

zyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali (Sk 2,4). Můžeme tedy říci, že Církev už v okamžiku svého narození dostává schopnost *hlásání velkých Božích skutků* (Sk 2,11). Je to dar evangelizování. Tato skutečnost zakládá a odhaluje základní zákon dějin spásy: není možné ani evangelizovat, ani prorokovat, není vůbec možné mluvit o Pánu nebo ve jménu Páně bez milosti a pomoci Ducha Svatého. Když si pomůžeme biologickým přirovnáním, můžeme

Evangelizování v moci Ducha znamená, že člověk je vybaven touto mocí, která se zjevila nejvyšším způsobem v evangelijní působnosti Ježíšově. Evangelium nám říká, že posluchači žasli, *protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé zákona* (Mk 1,22). Ježíšovo slovo vyháňá dábly, utiňuje bouře, léčí nemocné, odpouští hříšníkům, křísí mrtvé. Duch uděluje Církvi paschálním darem Ježíšovu autoritu. Takže vidíme apoštoly obdaře-

né *parrhesií*, čili tou otevřeností, která jim dovoluje mluvit o Ježíši beze strachu. Nepřátelé jsou tím udiveni, neboť *je považovali za lidi naučené a prosté* (Sk 4,13). Také Pavel díky daru Ducha Nové smlouvy může pravdivě říci: *Když tedy máme takovou naději, vystupujeme s plnou jistotou* (2 Kor 3,12). Tato moc Ducha je potřebná dnešnímu člověku více než kdykoliv předtím. Od něho se totiž vyžaduje, aby dal svědectví své víry ve světě často lhostejném, ne-li nepřátelském, silně proniknutém relativismem a hedonismem. Tuto sílu potřebují především kazatelé, kteří by měli znovu kázat Evangelium bez ústupků a kompromisů, a také bez falešných vynechávek, měli by ho hlásat *vhod či nevhod* (2 Tim 4,2).

Duch Svatý dává kázání také tu vlastnost, že je vždy znovu aktuální, aby hlásání nekleslo k prázdnému opakování formulí a chladnému používání metod. Kazatelé mají sloužit *Nové smlouvě*, která není z *mrtvé litery*, ale z *Ducha*, který oživuje (srov. 2 Kor 3,6). Nejde tady o šíření zákona *podle staré litery*, ale v *novém Duchu* (srov. Řím 7,6). Dnes je zvláště životně důležitý požadavek *nové*

evangelizace. Ona bude opravdově *nová* z hlediska horlivosti, metod, projevů, jestliže ten, kdo hlásá zázraky Boha a mluví v Jeho jménu, nejprve poslechne Boha a bude poddajný Duchu Svatému. Proto základní věcí je kontemplace, která se skládá z naslouchání

a modlitby. Jestliže se kazatel nemodlí, bude hlásat *svá vlastní díla* (srov. 2 Kor 4,5) a jeho slova se stanou *prázdnou světskou řečí* (srov. 2 Tim 2,16).

Duch nakonec je s Církví a povzbuzuje ji k evangelizaci v jednotě a k budování jednoty. Letnice nastaly tehdy, když učedníci *byli všichni společně pohromadě* (Sk 2,1) a *jednomyslně setrvali v modlitbách* (Sk 1,14). Po obdržení Ducha Svatého Petr jako první promlouvá k lidu spolu s *jedenácti* (Sk 2,14). Je to obraz sborového hlásání,

které má jím zůstat také tehdy, když se hlásatelé rozptýlí po celém světě. Hlásání Krista pod vlivem Ducha Svatého na prahu třetího tisíciletí požaduje od všech křesťanů konkrétní a velkomyslnou námahu ve věci plné jednoty. S tímto velkým předsevzetím ekumenismu má jít ruku v ruce stále obnovovaná naděje a činná zaangažovanost, i tehdy je-li ovoce a čas v rukou Otce, který žádá pokornou pohotovost k přijetí Jeho plánů a vnitřních vnuknutí Ducha Svatého.

Nastal den letnic všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich spočinul jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. (Sk 2,1-4)

Rytířstvo Neposkvrněné v současné Církvi

Rytířstvo Neposkvrněné (MI) vzniklo za účelem obrácení a posvěcení světa. Vzniklo v našem století, kdy síly zla zahájily generální útok proti Církvi, aby zničily Kristovo dílo a odvrátily svět od Boha. Za svou velitelku, ochránkyni a vzor si vyvolilo Neposkvrněnou, Matku Boží a Matku Církve. S Její pomocí chce Rytířstvo rozdrtit hlavu hada - satana, povznášet duše i z těch největších pádů, šířit všude Království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Podmínkou úspěchu působení MI je úplné odemzdání se Neposkvrněné jako Její nástroj.

V minulém roce uplynulo osmdesát let od doby, kdy sv. Maximilián Maria Kolbe viděl v Římě zednářské manifestace s Luciferovou korouhví a založil Rytířstvo Neposkvrněné.

Nepřítel, nejen že nepřestal bojovat proti Církvi, ale v poslední době své útoky dokonce vystupňoval.

Morální krize ve světě a také u nás, to není pouhá fráze. Stále větší rozklad společnosti, oslabení rodinných pout, úpadek mravů. Nyní se objevují útoky nejen proti křesťanské víře, ale dokonce proti jakýmkoli morálním zásadám. Objevují se snahy po legalizaci úchylek. Různé spolky, vědomé anebo nevědomky, prosazují satanské dílo zkázy: propagují nestoudnost a zabíjení nenarozených dětí. V poslední době se jako na pokyn prosazuje legalizace potratů.

Navíc se objevují snahy po zničení Církve zvnitřku. Dochází k deformaci zdravých reformních změn II. vatikánského koncilu, s kterými přichází do Církve nové jaro. Dábel je otcem lži. Jeho stoupenci ze zednářských lóží, i když si mnohdy ani neuvědomují, že jimi jsou, přivedli k dokonalosti umění obelhávání a matení lidí. V poslední době se zaměřují na falešnou interpretaci koncilních dokumentů a papežských projevů. Skupinky duchovních na Západě, nečetné, ale mocně podporované sdělovacími prostředky, podkopávají nejen autoritu Církve, ale i samotná dogmata.

Příliš jsou zdůrazňovány organizační a liturgické reformy, které nejsou nejdůležitější, a tím dochází k zamlžení hlavního cíle Církve - obrácení lidí ke Kristu. Někteří by chtěli přímo na-

hradit apoštolát Církve její účastí na ekonomickém rozvoji světa. V neustálých hovorech o lásce se zapomíná, že jejím předmětem je v první řadě Bůh a její podstatou je obětavé plnění Boží vůle, které počítá i s mučednictvím.

Rytířstvo Neposkvrněné, které má ve svém programu boj se zlem a obrácení světa, je dnes více aktuální než kdykoli předtím. Je to jeho hodina.

Je nutno potlačit uměle vyvolanou „križi“ v Církvi, a provádět skutečnou reformu, kterou si přeje papež a s ním sjednocení biskupové: připodobnit Církev Neposkvrněné (srov. Konstituce o posvátné liturgii odst. 103), s Její pomocí sjednotit všechny křesťany (srov. Dekret o východních církvích odst. 30) a co nejdříve přivést národy k poznání pravdy (srov. Dekret o misijní činnosti církve, odst. 42).

Národy Afriky a Asie čekají na křest. Mnoho odloučených bratří, kteří vidí rozklad anebo stagnaci ve svých konfesních společenstvích, touží po kvetoucí katolické Církvi, se kterou by se mohli spojit. Nemůžeme brzdit jejich spojení s Kristovou církví spory a nátlaky, aby „Kristovo jho“ bylo zlehčeno a takto hrdinství dávných křesťanů vyměnit za pohodlný způsob života „pokrokových“ křesťanů. Ne laxismus ale právě obět a mučednická krev je nejúčinnějším způsobem apoštolátu.

Úspěšnost našeho působení je zajištěna. MI je dílem Neposkvrněné a Neposkvrněná, které Bůh svěřil výjimečný úkol uprostřed potřeb Církve, musí zvítězit (srov. zjevení Matky Boží). Zvítězí jak, kdy a kde bude sama chtít. Zvítězí ne pro naši slávu ale pro slávu svého Syna.

Můžeme důvěřovat v to, že pro naši věrnou službu Neposkvrněná nezapomene na naši vlast, která se nachází ve smrtelném nebezpečí, morálně rozkládána jejími nepřáteli za nečinného přihlížení svých dětí.

Jaké prostředky máme používat v našem apoštolátu? Veliké i malé, ale začínejme od těch nejjednodušších a nejdostupnějších. Dílo obrácení a posvěcení světa má každý rytíř začínat od sebe sama. „MI já“ - jak říkával zakladatel MI - je nejdůležitější. Je nutno, aby všichni v nás viděli

přitažlivý obraz Neposkvrněné a Jejího Syna - Božího Syna. Proto je nutná neustálá práce na sobě samém, stále směřování ke svatosti.

Získávejme pro MI lidi, se kterými se stýkáme doma, v práci, se kterými udržujeme korespondenci. Vysvětlujeme jim, že angažovanost v Mariině hnutí není složitá, že Neposkvrněná ukáže - buď při modlitbě, buď skrze „Immaculatu“, anebo zpovědníka - co máme dělat v praxi. Budme názorným příkladem toho, jak odevzdání se Neposkvrněné člověka obohacuje a činí šťastným.

Ty pak, kteří se chovají nepřátelsky vůči křesťanské víře, se snažme přivádět ke Kristu pomocí dobroty, vlídnosti a lásky. Vysvětlujeme jim to, v čem vidí překážku k přijetí víry, anebo je seznámme s nějakým knězem. Ukažme jim, že život v katolické Církvi, i když třeba v chudobě, je mnohem šťastnější, než ve světě ovládaném materialistickou filozofií, i kdyby tam byl blahobyt.

Působit můžeme jednotlivě, každý ve svém okolí, dle svých možností - anebo skupinově ve větších nebo menších společenstvích, ve kterých se členové setkávají ke společným modlitbám a vymezují konkrétní úkoly své činnosti.

Zvláštní pozornost je třeba věnovat společenstvím mladých lidí a získávat je ke službě pod vedením Neposkvrněné.

Kromě společenství mladých lidí jsou důležitá i společenství rodin, která se opírají o katolickou kulturu soužití, uplatňují ve svém životě křesťanskou etiku ve smyslu encykliky Humanae vitae a vychovávají své děti ne podle vzorů tohoto světa, ale podle Evangelia - ke svatosti. Pravidelná setkání pomáhají vytrvat v ideálu a působit na jiné rodiny.

MI jde ještě dál. Chce mít v každém státě Niepokalanov, klášter bezmezně zasvěcený Neposkvrněné, který by plnil úlohu centrály přijímající členy a udržující s nimi spojení, zvláště pomocí periodického tisku, kterým je u nás „Immaculata“. Je třeba získávat nové kandidáty pro tyto kláštery a podporovat je hmotně, aby mohly uskutečňovat odvážné plány zakladatele MI.

Ve světě existují v mnoha zemích Niepokalanovy, které se snaží více nebo méně uskutečňovat směrnicí sv. Maxmiliána. Na půdě MI vznikly čtyři řeholní a tři laické instituty zasvěcené výlučně věci Neposkvrněné. Ve všech světadílech se objevuje více než třicet časopisů MI.

Rytířstvo Neposkvrněné vždy pamatuje, že k obrácení a posvěcení světa je nutná milost Boží, a proto ji vyprošuje pro sebe a pro ty, které se snaží získat pro Krista, a to modlitbou a pokáním. Každý člen MI se modlí denně střelnou modlitbu, která se nachází na Zázračné medailce. Nezapomíná také na růženec.

Rytířstvo Neposkvrněné, Matky odvěké Pravdy, kterou je Kristus, je rytířstvem Pravdy a Dobra. Nikdy proto nepoužije metodu lži a nenávisi.

Pamatujme, že naše síla je ve věrnosti Apoštolskému stolci, tj. papeži. Pouze tehdy, když budeme stát na Skále, můžeme zachránit nejen sami sebe, ale také i jiné.

Neklesejme na mysl, pokud v našem okolí nebude mnoho rytířů Neposkvrněné. Často veliké věci konají malé skupinky lidí, kteří jsou obětaví, stateční a iniciativní. A co teprve mohou vykonat ti, kteří zasvětili svůj život Neposkvrněné a nechávají se vést Duchem Svatým?

Udějte všechno, co vám můj Syn řekne!

Duch Svatý a Panna Maria

Kázání k svátku Navštívení Panny Marie v Levoči na Slovensku

Milované sestry, milovaní bratři, svátek Navštívení Panny Marie je svátkem zjevení Ducha Svatého. Jsme v druhém přípravném roce na slavnostní vstup do nového tisíciletí věnovanému Duchu Svatému. Duch Svatý je životním prvkem Církve i křesťanů. „V Něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17,28). A přesto se nám jeví Duch Svatý více, než kdy jindy, jako neznámý Bůh.

Před několika lety prošla tiskem tato zpráva: V tuhé zimě zmrzla jedna chudá stařenka. Chyběly jí peníze, aby si mohla ve studeném bytě zatopit. Při uspořádání její pozůstalosti se ukázalo, že vlastnila vkladní knížku s více než dvěma miliony marek. Ona o tom už nevěděla, a proto musela ve své chudobě zmrznout. Co nevím, to mne nepálí.

Bůh vložil do srdcí lidí nesmírné síly, totiž ve křtu a bířmování svého Ducha Svatého. Ale poněvadž lidé o tom již nemají vědomost, nemohou z těchto bohatství čerpat. Také jim hrozí, že pro chlad ve víře podlehnou smrti zamrznutím. Proto nám sv. Pavel připomíná: „Nezhášejte oheň Ducha“ (1 Sol 5,19) nebo „duchem buďte horliví“ (Řím 12,11) nebo „Nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve vás bydlí?“ (1 Kor 6,19). Je tragické, že tak často žijeme bez Ducha. V Panně Marii však Duch Svatý vzal na sebe lidskou podobu.

V Jejím životě si ozřejmujeme, kdo je Duch Svatý a co koná mezi námi. Nezapomínejme: první mariánský obraz v bibli je obraz Ducha Svatého: Panna Maria je ve svém přibytku v Nazaretě zastíněna mocí Ducha Svatého. A poslední mariánský obraz v bibli je opět obrazem Ducha Svatého: Maria přijímá v den letnic spolu s apoštolý ve večeřadle v Jeruzalémě Ducha Svatého. Uctíváme

Ducha Svatého jako sílu, která je oporou člověka, jako dárce života a jako sílu, která rozvazuje jazyk. To je zvláště patrné o svátku Navštívení Panny Marie.

1. Duch Svatý jako aktivní opora člověka.

Když Duch Svatý zastínil Pannu Marii, ihned se vydala z Nazareta, šla přes hory, aby své příbuzné Alžbětě pomáhala v její těžké hodině. Křesťané se navzájem nenechávají osamoceni, křesťané si navzájem pomáhají. Slovo postřádající vši útěchy, které čteme v Novém zákoně, vyslovuje v sloupové síni v Bethsedě chromý, který byl již 38 roků nemocný. Na otázku Ježíšovu, proč nestupuje do posvátné vody, odpovídá: „Pane, nemám nikoho, kdo by mne snesl do rybníka“ (Jan 5,7).

Osamocen je pouze ďábel. Dokonce jediný Bůh existuje ve třech podobách. A Ježíš praví: „Kde jsou dva shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (srov. Mat. 18,20). Neexistuje člověk bez bližního, bez toho, kdo stojí při něm. Také neexistuje křesťan bez spolukřesťana, bez toho, kdo stojí při něm. My potřebujeme sebe navzájem. Už zahradník, sází-li malý stromek, strčí do země zároveň i kůl, aby stromek měl oporu, aby jej vichřice nevyvrátila. Potřebuje pevnou oporu, aby se mohl zakořenit a aby rostl. Taková opora pro člověka je Duch Svatý.

Vy jste to v uplynulých desetiletích zažili na Mariánské hoře v Levoči, když jste přicházeli k Matce Boží v desetitisícovém zástupu, abyste se navzájem podporovali v tísních tehdejšího pronásledování pro víru. Sametová revoluce má své kořeny na tomto posvátném místě, kde uctíváme onu ženu, která byla naplněna

Duchem Svatým a která proto kdysi stála při Alžbětě a v nedávné minulosti byla oporou Slováků. Ačkoliv komunistický útlak je minulostí, stojí dnes váš lid, Evropa a celý svět před jinými velkými problémy. Sami se svým lidským duchem jsme rychle v koncích, národ se dostává rychle do slepé uličky. Potřebujeme oporu, potřebujeme Ducha Svatého, který z nás udělá národ, ve kterém se jeden za druhého postaví. Zde v Levoči stojí Panna Maria uprostřed vaší krásné vlasti na znamení toho, že se můžete spoléhat na pomoc Ducha Svatého.

2. Duch Svatý - dárce života.

Duch Svatý je dárce života. Když Maria vstoupila do domu Alžběty, nosila pod srdcem Ježíše, počatého z Ducha Svatého, a Alžběta Jana Křtitele. Jakmile nenarozené dítě pod Alžbětiným srdcem uslyšelo pozdrav Marie, pohnulo se radostí v jejím lůně (srov. Luk 1,39-45). Kde vane Duch Svatý, je v životě vždy důvod k radosti. Tam se nezabijí nenarozený život a věkem sešlý život se neodsune stranou.

Když dnes nějaká žena nosí pod srdcem dítě a přijímá návštěvu nějaké přítelkyně, tak dítě pod jejím srdcem má často důvod křičet ve smrtelné úzkosti, poněvadž ta přítelkyně ji dává zdánlivě dobrou radu: „Odezeň toho větřelce ode dveří svého života. Zbav se ho.“ Národ, který je opuštěn dobrým duchem, stává se národem, který zabíjí své nenarozené děti. První nalezinice v dějinách lidstva založila Církev, stejně tak i první starobince, které se po celý středověk nazývaly „špitály Ducha Svatého“.

Duch Svatý jako dárce života nám zaručuje civilizaci života a dává našim národům naději a budoucnost. Písmo svaté, nás napomíná: „Vyvol si tedy život“ (Dt 30,19). To znamená otevří se působení Ducha Svatého jako Maria a Alžběta při svém setkání. Bděte, aby byl lidský život na svém počátku i na svém konci hájen. Tam, kde schvalují potraty nenarozených, tam je jen krok k eutanazii a zabití nevyлéčitelně nemocných je již jen otázkou času. Duch Svatý je dárce života. Zaručuje životní

radost a plnost života. Není Bohem mrtvých, ale Bohem živých.

3. Duch Svatý rozvazuje jazyk.

„Který rozvazuje jazyky k mluvení“ - to vyznává Církev o Duchu Svatém. Když Maria vstupuje do domu Alžběty, zazpívá stará žena první mariánskou antifonu, která zaznívá v Církvi dodnes: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, co ti bylo řečeno od Pána“ (srov. Lk 1,45). Když Maria zaslechla tato slova, zazpívala nejkrásnější chvalozpěv, jaký je v našich zpěvnících, „Magnificat anima mea dominum“ - „Velebí má duše Hospodina“ (Lk 1,46). Kde žije duch Boží v srdci člověka, tam se otevírají ústa člověka ke chvalozpěvu a k svědectví o Bohu.

Nám jako křesťanům není dovoleno, abychom mlčeli tam, kde se od nás žádá, abychom vyznali Krista. Čím srdce oplývá, tím přetékají ústa. Sv. Petr nás vyzývá ve svém listě, abychom skládali účty o naší naději (srov. 1 Petr 3,15). Kde jde o Boha, o jeho chválu a o jeho pravdu, musí mít křesťan silný hlas. Žijeme dnes v Evropě v pluralistické společnosti. Vydává-li se Církev na areopag nejrozumnějších světových názorů bez schopnosti k jasnému vyznání víry, pak je naše situace a re-evangelizace Evropy nemožná. (...)

Ne nadarmo uctívá věřící lid Bolestnou Matku Boží jako svou patronku. Poté, když Pán na kříži vyvedl naposled a do rukou Otcových odevzdával svůj život, byl položen do náručí své matky. Ona je nositelkou Kristovou a nositelkou Ducha. Církev ji uctívá také jako naši přímluvkyni. „Advocata“, jako ženu, která s námi sdílí dobré i zlé. Z této zkušenosti ji věřící lid vyvolil za svou ochránkyni. Duch Svatý vzal na sebe v Marii lidskou podobu. Naše mariánská úcta je koneckonců úcta k Duchu Svatému. Je dobré, že v roce Ducha Svatého hledíme k Panně Marii, ke které se modlíme s celou Církví: „...a po tomto putování nám ukaž Ježíše, který je požehnaný plod života tvého. Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria“. Amen.

+ Joachim kardinál Meisner, arcibiskup kolínský
Z německého originálu přeložila M.A.K.

Mít děti, není to dnes šílenství?

Mnoho lidí si klade tuto otázku. Objevují se překážky, které ztěžují učinit rozhodnutí o narození dítěte: chybí vhodné bydlení, malé výdělky, ohrožená kariéra, slabé zdraví atd. Když se podíváme na věc pouze z tohoto úhlu, potom vlastnění dětí bude vždycky šílenstvím.

Uvažujeme, zda budeme schopni je vychovat, dát jim to, co je v životě nutné z hlediska materiálního i duchovního. Zajistíme jim blahobyt a štěstí?

Lidský život není ohraničen několika desítkami let radostí a utrpení. Je předurčen ke štěstí na věčnost. Muž a žena předávají život pro věčnost! Když muž a žena počínají nový život, Bůh je přítomen v tomto úkonu stvoření. Od této chvíle je tato nová existence předmětem Jeho starostí, Jeho lásky. Jestliže věříš, že to tak opravdu je, předávání života nebude pro tebe šílenstvím, ale nejkrásnějším darem, který si můžeš představit.

NEBOJ SE

„S tím šestým to už přehnali,“ uslyšela jsem od jisté matky tři děti na závěr vyprávění o svých blízkých, kteří se dopracovali k tak početné rodině. Kvapně jsem přisvědčila. Podílela jsem se také na jedovatých komentářích na adresu těch, kteří rychle zvětšovali své rodiny.

Tehdy jsem měla něco málo před dvacítkou a ani mi na mysl nepřišlo, že za několik let budu v rychlém tempu vcházet do kategorie „početná rodina“. Když jsem z toho důvodu měla možnost slyšet uštěpačné poznámky jiných, nyní na mé téma, měla jsem dojem, že Pán Bůh mě tímto jednoduchým způsobem učí, že mé dřívější „jediněsprávnénázory“ měly pochybnou hodnotu a asi ztrpčovaly život jiných.

Pán Bůh mě na toto „šílenství“ jistým způsobem připravoval. Vždycky mě zvláštním způsobem těšila slova: „Nemějte starost o to, co budete jíst, nemějte starost o to, co budete pít. Váš Otec ví, co potřebujete...“ To nezna-

mená, že se mi vždycky dařilo nemít starost. Jednou jsem byla starostí na to, co budeme jíst, tak unavená, že jsem se rozhodla jít na zahradu, abych se trochu uklidnila. Když jsem se blížila ke kompostu, zjistila jsem, že je celý obrostlý žampiony. Nikdy dříve ani později se to nestalo. K obědu byla žampionová omáčka a ještě zůstalo na večeři. To bylo pro mne Jeho tiché: „Neboj se, Já jsem.“

Tereza, matka šesti dětí, Lukášova manželka

foto: T. Adamczyk

ÚPLNÉ ŠÍLENSTVÍ

Mít děti? Jestli to dnes není šílenství? Samozřejmě! To je vždycky šílenství. Vždy (až doposud!) se mi zdálo, že k tomu, aby člověk mohl mít děti, potřebuje to a ono a tamto... A je třeba být vážným a zodpovědným člověkem. A vůbec odkud se berou děti? Jsme to snad my, kteří se s použitím různých metod rozhodujeme, že „nyní budeme mít dítě“? Není to Bůh, který nás shledává hodnými, žehná nám a dává takový starostiplný dárek? Jestli jde o mne, zdá se mi (skoro pořád), že On se spletl, že se nehodím, abych měl děti, abych byl otcem rodiny. Jestli se vyplatí mít děti? Děti mnoho stojí; času, námahy, nervů, peněz... Takže asi se to nevyplatí! Je tolik věcí, které bych mohl dělat, kdyby nebyli ti naši „milovaní broučci“. Máme šest dětí. Zamýšlím se nad tím, proč mi je Pán Bůh dal. Vždyť znal mé názory. Nikdy jsem nechtěl mít děti. Na vysoké škole jsem se domníval, že je na světě příliš mnoho lidí, že ti, kteří mají více než jedno, jsou úplní blázni...

Avšak když zasedám k obědu nebo večeři a ta moje rozkřičená hromada hladovců se konečně sejde a objeví se nějaké úsměvy tak... Vlastně bych chtěl mít ještě jedno navíc!

Protože každé další dítě nás silněji spojuje! Ze začátku, chvilku po početí, to byl spíše problém. Tento „problém“ však, jakmile dorůstal, když už bylo možné cítit první pohyby, slyšet srdíčko, se stával stále krásnějším a nádherným darem! V biologickém významu samozřejmě „vidím“ svou roli toho, který se přibližuje ke své manželce, a ona „získává muže od Hospodina,“ jak to krásně rekla Eva v První knize Mojžíšově. Co mne ale nejvíc oslovuje, co je nejdůležitější, je jistota, že dítě je **DAR**. Trochu pozměním slova Evy a mohu říct: „Přiblížil jsem se ke své manželce, a Pán mi dal... dceru.“

A vůbec je to tak, že děti více dávají než my. Ony nás obdarovávají, povzbuzují a učí pokore, otcovství... (jestli jsem ještě vzdálen od ideálu, tak to je proto, že jsem špatný žák). Má manželka se mi vždy směje, ale já tvrdím, že jsem měl mihnout čas, když bylo jen jedno, protože všechno bylo nové a neznámé.

Ve chvílích znechucení a beznaděje (duchovní a materiální) se utěšuji tím, že to jsou děti Dobrého Nebeského Otce, a On nedopustí, aby přišly v niveč! A to se potvrzuje.

Na konec mohu říci, a vím, co říkám, že děti **JSOU** Božím požehnáním. Ale **MÍT** děti je úplné šílenství!

Lukáš, manžel od Terezy

Modlitba za rodiny

(Tato píseň vznikla u příležitosti setkání Jana Pavla II. s rodinami v Rio de Janeiro 4.10.1997. Překlad vlastní.)

**Učiň Pane, aby každá rodina vznikla v lásce
Ať rodina svou existencí a vírou obrodí tento svět
Manželé, ať ve svém těle a duchu stále rostou
A nedovol, aby něco zničilo jejich námahu každého dne**

**Aby žádná rodina na světě nebyla bez domu
Aby dům byl oporou, oázou a chránil před zlem
Pane dej, aby nikdo nepromarnil Tvého daru
Žijice zde a nyní tím, co dá den**

Ref.:

***Svou milost dej těm, kteří chtějí stavět zdi domu
Ať muž odpoví s radostí na velký ten dar
Ať matka zahrnuje starostlivostí a teplem svůj domov
Aby děti zakusily lásku, co dává síly moc***

***Pane, náš Bože, žehnej rodinám uprostřed nás
Mamince, tatínkovi i sestře, bratru i mně
Pane, náš Bože, žehnej rodinám uprostřed nás
Pane, náš Bože, žehnej i mně***

**Pane, obdaruj manžele darem trvalé lásky
Aby se děti učily pravdě, kdo je pro nás Bůh
Aby nikdo nešel spát nesmířen se svým bratrem
Aby rodina společnou modlitbou končila den**

**Ochraň manžele před zradou, která zraňuje též jejich děti
Oddal žárliivost, nedůvěru probouzející nepokoj v nás
Aby světlo naděje jako hvězda na obloze
Bylo tady a nyní navždy po všechem čas**

Ref.:

Svou milost dej těm, kteří chtějí stavět zdi domu...

Svědectví ze života kněží

Rudý režim se zbavoval nepohodlných kněží tím, že je zavíral do vězení, vyháněl z pastorače k lopatě nebo je překládal do pohraničních farností, kde lišky dávaly dobrou noc. Ovšem zapomínal, že všude je zem Páně a že i dva farníci s knězem tvoří v kostele společenství s Kristem, který je mezi nimi.

Modli se a pracuj!

Můj farní kostel byl pokryt šindelem, na jižní straně již značně ztrouchnivělým, takže zatékalo. Na začátku let sedmdesátých ještě doznívaly trylky Pražského jara a režim byl štedrý. Zaplatil nám vagón šindele od nějaké firmy až z Chebu. Brigádníci přivezli balíky z nádraží a my jsme je kladkou vytahovali do věže.

Příští rok jsem sehnal šindeláře. Přijela parta mužů a hned se s vervou pustili do práce. Zbudovali si z prken na půdě lešení a chystali se vybijet starý šindel. Bylo k večeru, proto jsem jim radil, aby toho nechali, ráno si mohou přivstat. Díky tomuto vnuknutí jsme zachránili kostel před katastrofou.

Pracovníci odjeli do sousední farnosti, kde měli ubytování. Aby se na půdě kostela mohlo pracovat, museli jsme tam natáhnout šňůru a zavěsit dvoustovku žárovku. Byla zavěšena asi metr od trámů. Pro jistotu jsme vypnuli elektřinu. V noci ke mně přijel restaurátor z Prahy. Dal jsem mu večeři a šel spát. Vrátil se však, že mu nesvítí v pokoji světlo. Byla to záhada. Napadlo mě, že to má souvislost s vypnutím proudu v kostele. Opravdu. Z neznámých důvodů byl jeden pokoj na faře napojen na kostel. Zapomněl jsem na žárovku na půdě.

Časně ráno přijeli dělníci a s chutí se hrnuli do věže. Sotva otevřeli, vyvalil se hustý dým. Plní zděšení jsme spěchali nahoru. Kouř nás dusil, ale museli jsme vzhůru. Žárovka se z neznámých příčin posunula k trámu. Ten byl do poloviny vyhořelý, rozžhavený. A jen díky tomu, že půda neměla nikde otvor, oheň nevzplanul pro nedostatek vzduchu. Kdyby večer vybourali ve střeše otvor, byla by půda v jednom plameni.

Tam, kde selhává člověk, tam bdí Boží andělé a včas vnuknutím pomáhají, radí nebo varují. Bez modlitby nic není zabezpečeno.

Ohně jsme byli s pomocí Boží ušetřeni. Brzo nám kostel ohrožoval jiný živel, voda. Za rok se šindel, vyrobený ze syrového dřeva, seschnul. Objevovaly se nepatrné štěrbinčky. Při velkém lijáku začalo pršet na půdu. Jel jsem do prodejny zemědělských potřeb a koupil balík silážní plachty. S pomocníkem jsem ji rozprostřeli na půdě kostela. „Do chrámu pršet nebude!“ Farníkům jsem o tom neřekl. Vynášet vodu bude moje starost. Jednou lilo dlouho do noci. Vzbudil jsem bratra a běželi jsme do věže a na půdu. Žárovka svítila a jezero vody se na plachtě lesklo. Plecháčkem jsme vodu nabírali do kbelíků a vylévali zaokrouhleným oknem ve věži dolů. Bylo to 23 kbelíků. V zimě jsem zamrzlé rybníčky rozbíjeli a vyhazovali led. Tato šichta trvala několik roků. Teprve na začátku osmdesátých let, kdy režim poněkud změkkl, mohli jsme dát střechu do pořádku. Většina šindele ještě nebyla použita. Nově byla pokryta jen část střechy. Šindel jsme odvezli do skladu Památkového úřadu a okresní úřad nám zaplatil pokrytí střechy hliníkovým plechem.

Veřejnost si myslí, jak blahobytný život vedou kněží na farách. Vyprávěná epizoda je jedna z mnohých a podobných. Škoda, že většina upadla do zapomenutí. Kněz je muž oběti, nikdy se nenudí a program: „modli se a pracuj“ může denně naplňovat. Kdyby snad měl někdy dlouhou chvíli, okolnosti ho samy vženou do akce.

Kdo prosí, dostává...

Každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá a kdo tluče, tomu se otevře. Tato slova z evangelia sv. Lukáše platí i pro stavbu kostela v Tavíkovcích v okrese Znojmo.

Již v dřívějších dobách cítili občané v Tavíkovcích potřebu postavit nový kostel. V obci nebyl ani hřbitov, a tak i poslední obřad se musel provést ve vzdáleném farním kostele a hřbitově. Naše obec patří do farnosti Běhařovice, jejímž duchovním správcem je P. Josef Fiala. Tato farnost zahrnuje osm obcí, z nichž Tavíkovce jsou největší, ale také nejvzdálenější. V obci je zámek, škola, pošta, prodejny, zdravotní středisko, učňovské zařízení a další podniky - jen kostel nebo kaple ne.

Počátkem padesátých let zde byl zřízen hřbitov, ale kostel byl z politických důvodů zamítnut. Když v letech 1968 - 69 nastalo politické uvolnění, pokusil se znovu duchovní správce spolu s občany o povolení stavby. Vypadalo to nadějně. Jedna paní věnovala pro stavbu pozemek, sehnaly se nějaké peníze, zhotovil se projekt, nakoupil se nový materiál a začalo se bagrovat. Bohužel potom přišlo zastavení stavby. Peníze se musely vrátit, materiál prodat, popřípadě vrátit farnostem, které na stavbu přispěly. Pozemek se musel uvést do původního stavu.

Ale ani toto velké zklamání neodradilo duchovního správce a některé občany, a po roce 1989 se opět o stavbu zajímali. Byl vypracován nový projekt, pozemek zůstal stejný. Jen nadšení lidí ochablo, a tak se peníze opět těžko shání. Jelikož věříme ve sjednocení všech křesťanů a v naši velkou Přímělkyni a Pomocnici, Pannu Marii, bude nový kostel zasvěcen **Panně Marii, Matce jednoty křesťanů.**

Při všech potížích, které s povolením stavby byly, neboť zpočátku úřadovaly ještě „staré kádry“, jsme věřili, i když se někdy zdálo, že to nebude možné, že jestli Panna Maria Bude tento kostel chtít, tak nám pomůže. Zřejmě tomu tak bylo, protože se potíže s Její pomocí překonávaly, a nyní už je hrubá stavba hotová.

Chceme i tímto článkem Panně Marii veřejně poděkovat a poprosit o další pomoc a sílu. Nyní je nejdůležitější stavbu zakrýt, to znamená udělat střechu. Dřevo již máme, ale chybí nám prostředky na plech a další práce. Stavbu financujeme z darů věřících. Proto prosíme i Vás, čtenáře a čtenářky Immaculaty, může-li kdo z Vás přispět na dobrou věc, budeme moc rádi. Přispějete tak i k oslavě naší Nebeské Maminky. Pán Bůh i Panna Maria jistě odmění každý dar, malý i velký, který člověk dá s dobrým úmyslem a rád. Naše velké *Pán Bůh zaplat* je směnka, kterou Pán Bůh jednou zaplatí. Děkujeme Vám všem, kteří jste na tuto stavbu již přispěli. Na všechny dárcy pamatujeme v modlitbě a každý měsíc je za ně sloužena mše svatá. Děkujeme i těm věřícím, kteří nemohou přispět finančně, i když by darovali rádi, ale pomáhají modlitbou, povzbuzením a jinými dobrými skutky.

Za Vaši obětavost zaplat Pán Bůh a Panna Maria.

Věřící z Tavíkovcí

Příspěvky můžete posílat složenkou typu A na: Česká spořitelna, a. s., Znojmo, číslo účtu: 115852-748; nebo obyčejnou složenkou typu C na adresu farnosti: P. Josef Fiala, 671 39 Běhařovice 35. Na tutéž adresu si také můžete napsat o předtištěné složenky. Ve zprávě pro příjemce dopište „Dar na kostel v Tavíkovcích“.

Matka Ustavičné Pomoci

Původ a dějiny obrazu

Je mnoho posvátných obrazů naší Nebeské Matky, ale jistě žádný z nich není ve světě tak známý a oblíbený jako obraz Matky Ustavičné Pomoci. Tento obraz byl namalován pravděpodobně ve 13. století na ostrově Kréta, kde byl nábožně uctíván až do konce 15. století. Potom se za neznámých okolností dostal do Říma, do řádu augustiniánů. Zde byl uctíván od roku 1499 až do roku 1798, v dnes už neexistujícím klášterním kostele sv. Matouše. Kostel byl zničen v napoleonských bouřích. Členové kláštera milostný obraz zachránili, ale vícekrát se stěhovali, postupně vymřeli, a tak obraz upadl v zapomnutí.

Matka Ustavičné Pomoci však nedopustila, aby Její památka dočista zanikla. Díky prozřetelné shodě okolností obraz roku 1866 papež Pius IX. odevzdal do opatrování redemptoristům, kteří se několik let předtím usadili v Římě. V kostele sv. Alfonsa, který stojí částečně na místě původního kostela sv. Matouše, je originál obrazu umístěn dodnes. Dostali jej do opatrování misionáři, synové sv. Alfonsa, který sám velmi uctíval Matku Boží a jenž své kněze zavázal, aby úctu k Panně Marii šířili po celém světě. Obrazy Matky Ustavičné Pomoci a s nimi i úcta k Matce Boží se skutečně rychle rozšířily. Podle obrazu vzniklo 10 000 věrných kopií a milióny malých i větších tištěných obrázků.

Kolem obrazu Matky Ustavičné Pomoci se rozvinuly rozličné formy mariánských pobožností. Zvláště si je třeba připomenout ustavičnou nověnu, která se ze Santa Louis v USA rozšířila do mnoha zemí světa. V Manile (Filipíny) se jí účastní každou středu asi 120 000 věřících, v Singapuru každou sobotu kolem 20 000 lidí. Mnoho lidí, zejména mladých, prostřednictvím těchto devítidenních pobožností nachází víru.

V souvislosti s rozvojem úcty k Matce Ustavičné Pomoci vzniklo mnoho nábožen-

ských sdružení, 28 řeholních společenství a rozličných apoštolských institucí.

V naší vlasti zaváděli úctu k Matce Ustavičné Pomoci otcové redemptoristé, zejména prostřednictvím lidových misí. Přestože byla činnost řádu na čtyřicet let násilně přerušena, úcta k Matce Ustavičné Pomoci nezanikla... Její obraz je v mnohých domech. V mnoha kostelích je vidět před tímto obrazem modlící se lid. Mimořádné úctě se těší obraz u věřících výhodního obřadu, kde také požehnané působí i a znovu působí otcové redemptoristé.

O čem nám obraz vypráví?

Originál je namalován na desce pravděpodobně z cedrového dřeva o rozměrech 52 x 41 centimetrů.

Je na něm vyobrazena Matka Boží, která ukazuje pravou rukou na Jezulátko: On je Vykupitel člověka. Tajemná řecká písmena u hlav světců nám naznačují, že je zde zobrazeno druhé zvěstování. Archanđěl Michael a Gabriel ukazují Božímu dítěti (tvář prozrazuje už zralého chlapce), co Ho čeká, až vyroste a oznamují svaté Panně: Budeš Matkou Bolestnou. Dítě jakoby před chvílí obrátilo tvář od kopí a houby a vidí nyní přicházet archanděla Gabriela s křížem a hřeby. Z lidského strachu před vidinou budoucího utrpení hledá Ježíš pomoc u své Matky. Přivine se k Ní, až se mu uvolní sandálek a chytá se Její pravé ruky.

Matka cítí se Synem, dívá se před sebe, dívá se na všechny, co jdou za Ježíšem a nesou svůj kříž. Z oduševnělé a důstojné tváře Madony je možno vyčíst hluboký smutek, utrpení, ale i obětavou lásku. Je to tvář Matky Vykupitelovy, která má v opatrování své dítě i každého člověka.

Na ikonách i barvy a rozličné symboly vyprávějí. Obraz má zlaté pozadí, což znamená stálost, neměnitelnost nebe, případně Duchu Svatého. Červená barva Ženiných šatů je symbolem lásky a modrý plášť je znamením víry. Žena je celá zahalena vírou: je tou, co vyslovuje souhlas víry se všemi Božími plány.

Dítě má zelené šaty, což zobrazuje spojitost se zemí - Ježíš je Bohočlověk. On, Bůh, přijal lidskou přirozenost.

Uvolněný sandálek může znázorňovat důstojnost Panny Marie, která byla hodna zavazovat mu řemínky na obuvi.

Písmena nad postavami jsou iniciály jmen: nahoře Matky Boží a dole Ježíše Krista, dále archanděla Michaela a Gabriela.

Korunky na jejich hlavách jsou pozdějším dodatkem.

Celkový význam obrazu bychom mohli shrnout následovně: Matka pro Něho, Matka pro nás. On, člověk s obavou tak jako my. Programem Jeho života bylo splnit Otcovu vůli, a to přes všechna úskalí lidského života. Ona je Matkou - útočištěm s pohledem k nám a pro nás, Matka Ustavičné Pomoci, Matka s pevnou rukou, které se vždy můžeme chytiti.

Jak uctívat Matku Ustavičné Pomoci?

Je potřebné si uvědomit, že v různých obrazech a sochách uctíváme tutéž osobu - Matku Ježíše Krista, o které nám II. vatikánský koncil praví takto: „Maria je obdařena tím nejvyšším úkolem a důstojností, že je rodička Božího Syna, a proto i milovaná dcera Otce a svatyně Ducha Svatého... Zároveň však je spojena se všemi lidmi v Adamově potomstvu, kteří potřebují spásu...“

Proto je také oslavována jako vynikající a zcela jedinečný člen Církve, jako předobraz a dokonalý vzor její víry a lásky. Katolická Církev, poučena Duchem Svatým, Ji uctívá se synovskou láskou jako svou nejmilovanější Matku.

Věřící ať nezapomínají, že pravá úcta nepočívá ani v neplodném a přechodném citu, ani v nějaké nepodložené důvěřivosti, nýbrž, že vychází z pravé víry, která nás přivádí k uznání Bohorodičky a povzbuzuje k synovské lásce k naší Matce a k následování Jejích ctností (LG 53 a 67).

Mariino mateřství v plánu milosti trvá neustále od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčného dovršení spásy všech vyvolených. Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkol, ale nadále nám získává dary

věčné spásy svými mnohonásobnými přímlyvami. Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do nebeské vlasti. Proto je blahoslavená Panna zývána v Církvi jako Přímlyvkyně, Pomocnice, Ochránkyně a Prostřednice.“ (LG 62)

Z těchto pokynů má vycházet celá naše mariánská úcta, tedy i úcta k Matce Ustavičné Pomoci. Nehledáme v ní jen splnění našich potřeb, ale chceme si připomenout Marii ve víře a lásce, toužíme po daru spasení pro sebe i ostatní. K tomu ať nám vždy poslouží mariánské pobožnosti a modlitby.

Soukromá novéna k Matce Ustavičné Pomoci

Po devět dní si poklekní, ať už doma nebo v kostele, před obraz Matky Ustavičné Pomoci a vroucně, s důvěrou se modlí následující modlitby:

První den

Matko Ustavičné Pomoci, mám štěstí, že mohu pokleknout ke Tvým nohám a zahledět

se na Tvůj obraz. Pohled na něj mi vlévá něžnou důvěru dítěte. Ve Tvém náručí vidím dítě Ježíše, mého Vykupitele a mého Boha, všemohoucího a svrchovaného rozdatatele všeho dobra a všech milostí. Tys jeho Matka. Jako Matka máš právo orodovat za mě a Tvoje přimlůva nikdy nezklame. Dítě v Tvém náručí Ti ještě nikdy neodmítlo prosbu.

Proto i já, Matko mého Ježíše, volám k Tobě, aby ses za mě přimlůvila. S celou důvěrou svého srdce, začínám tuto nověnu a doufám, že mi vyprosíš milost. (Zde řekni své Matce, co tě trápí.)

Pevně věřím, že se za mě přimlůvíš u svého Syna.

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Druhý den

Matko Ustavichné Pomoci, ve chvějícím se dítěti, které vineš ke svému srdci, vidíš nejen Božského Syna a Syna svého, ale vidíš v něm všechny lidi, kteří se stali Tvými dětmi tehdy, když jsi souhlasila s Boží vůlí. Nikdy nezapomínáš na památná slova na Kalvárii, kterými Tě dal umírající Ježíš nám za Matku. Jako se Ježíš při pohledu na kříž vrhá do Tvého náručí, tak se smí každá duše v bolesti a bezútěšnosti obracet na Tebe. Proto i já dnes přicházím k Tobě ve svém soužení a u Tebe hledám pomoc a ochranu.

Moje Matko, s dětskou prostotou padám ke Tvým nohám a chci Ti říci, jak velmi Tě miluji a jak je krásné, že mohu být Tvým dítětem. S důvěrou jdu k Tobě ve své bolesti a ve svém smutku... Ty o něm víš... Pomoz mi!

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Třetí den

Matko Ustavichné Pomoci, znovu říkám: je mým štěstím, že mohu hledět na Tvůj krásný obraz, který mi říká o Tvé moci a velikosti. Drahá Matko, vidím na něm řeckým písmem napsané Tvé vznešené jméno Matka Boží. Vidím archanděla Michaela, který nám připomíná, že jsi Paní všech nebeských zástupů. Ve své dlaní držíš ruku Krále králů. To vše mi říká, že jsi pozeňnaná mezi ženami, že jsi nejkrásnější ozdoba tvorstva, že Ty jediná jsi byla hodna stát se Matkou vtěleného Syna Božího.

Jsi neposkvřněná, celá svatá. Jsi zázračné dílo Nejvyššího, jsi hlubina veškeré dokonalosti. Buď pozdravena, královno nebe i zemi.

Podivuhodná Matko! S radostným srdcem chci hlásat Tvou velikost a svatost. I když jsi povýšená nad všechno tvorstvo, přesto se nebojím k Tobě přijít, vždyť Bůh Tě učinil tak velkou právě proto, abys nám pomáhala v našich strastech. Ty pokorná, se raduješ ze své moci, protože nám vždy můžeš pomáhat.

Matko, svou všemohoucí přimlůvou mi vyžádej milost, kterou potřebuji.

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Čtvrtý den

Matko Ustavichné Pomoci, Tvůj milý obraz vlévá útěchu do smutných dní našeho vyhnanství na této zemi. Jevíš se nám jako štěp, na kterém v obdivuhodné kráse vypučel nejvznešenější květ - Ježíš. Jako dítě na Tvé ruce, podobný nám ve všem (kromě hříchu), si získává všechnu lásku našich srdcí.

Na čele se Ti skví hvězda. Ty jsi ta jitřenka, která nám zvěstovala, že přichází den našeho vykoupění a spásy a slibuje v krásném nebi den, po kterém nikdy nepříjde noc? Nejsi snad Mořská hvězda, která i v nejhroznějších bouřkách stále vysílá paprsek naděje do lidského srdce?

Matko, lásky nejhodnější, Ty nám ulehčuješ jeho povinností a břemeno Ježíše Krista nám děláš příjemným. Už jen myšlenka na Tebe a Tvé sladké jméno mi naplňuje srdce radostí. Tvé jméno, Maria, vlévá klid do mé utrápené duše. Dovol, ať Ti den co den opakuji: Matko, hodná veškeré naší lásky, miluji Tě! Tvým prostřednictvím a s Tebou miluji Tvého Syna. Naděje moje, splň mi mou prosbu!

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Pátý den

Matko Ustavichné Pomoci, když se dívám na Tvůj úctyhodný obraz, uvědomuji si, že se právem nazýváš Matkou bolestnou. Dítě ve Tvém náručí se chvěje při pohledu na nástroj umučení, který před Jeho očima drží anděl. Už nyní prožíváš strašnou bolestnou smrt na kříži, která jednou ukončí Jeho pozemský život. I Ty

se svým Synem Ježíšem prožívala's trpké duševní bolesti. A tento meč bolesti pronikal do Tvého milujícího mateřského srdce v každém okamžiku Tvého života. Jsi opravdu Matka bolestná, jsi Pomocnice ve Vykupitelově díle. A proto i Tvá pomoc je tak veliká a Tvoje příměluva u Boha tak rozhodující.

Hleď, Matko, cítím s Tebou a s Tvým Synem Ježíšem tím více, neboť i mé hříchy přibýjely Ježíše na kříž a trýznily Tvé mateřské srdce.

Matko, pro Tvou bolest Tě prosím, dej mi upřímnou lítost nad mými hříchy a sílu, ať už víc nehrěším. Nezapomeň ani na prosbu, kterou Ti přináším v této devítidenní pobožnosti a vyslyš mě.

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Šestý den

Matko Ustavičné Pomoci, Tvůj obraz mluví o Tvé veliké bolesti. Kdo ze všech matek trpěl víc než Ty? Proto máš pochopení pro naše bolesti. Čtu to v Tvých dojmavých očích, které se dívají víc na nás, než na dítě Ježíše. Jsme tvoje velmi ubohé děti. Jak je dobré pro duši, když ve svém kříži a bolesti nalezne soucitné srdce! Tvé mateřské srdce trpí s každým člověkem. Soucitná Matko, vyslyš mé volání, když Tě prosím ve své lidské bídě a nouzi. Neopouštěj své dítě. Dej mému ztrápenému srdci sladkou naději a vypros mi milost, o kterou úpěnlivě prosím.

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Sedmý den

Matko Ustavičné Pomoci, Tys Stánek Ducha Svatého. Všechny milosti jdou přes Tvé ruce. Proto jdeme k Tobě ve svých trápeních. I Ty nám pomáháš, neboť jsi Ježíšova Matka. Matka Bolestná a naše Matka. Jako Ježíšova Matka jsi také blízko srdci Božímu, nemůže Ti odepřít žádnou prosbu. Jako bolestná Matka jsi spolupracovnicí na díle spásy. Z tohoto pokladu můžeš rozdávat plnými hrstmi. Jako naše Matka vzalas na sebe povinnost pomáhat nám.

Proto s úplnou důvěrou jdu k Tobě se všemi svými záležitostmi. Kdo Tě zavolá, může si být jist, že se zachrání. Vypros mi milost, ať Ti

věrně sloužím. Pak moje spása bude jistá, neboť Bůh neopustí duši, která se Ti zasvětila. Dej mi také milost, o kterou Tě prosím v této devítidenní pobožnosti. Doufám, že ji dostanu od Tvé dobroty.

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Osmý den

Matko Ustavičné Pomoci, úzkost mi někdy svírá duši, když si připomenu svou hříšnost. Neodvážili bychom se na Tebe obrátit, kdyby k nám Tvůj milý obraz nevolal: Doufej, moje dítě! Jsem přece Matka milosrdenství, vždy ochotná zahojit tvé rány. U mne vždy najdeš pomoc!

A tak se spoléhám na Tebe, Maria, na Tvou lásku a dobrotu. Maria, nehleď na mé hříchy. Ať v Tobě vždy najdu ochranu, útěchu a pomoc. Vyžádej mi milost, o kterou prosím!

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Devátý den

Matko Ustavičné Pomoci, končím svou devítidenní pobožnost. Den co den jsi mě vídala u svých nohou, denně jsi poslouchala mé volání. Ještě jednou Ti přednáším prosbu o pomoc, naléhavě a s velkou důvěrou. Pevně očekávám, že mě vyslyšíš a vyprosíš mi milost, o kterou prosím - nebo ještě větší. Vzpomeň na svého Syna, vzpomeň na svou milosrdnou lásku, vzpomeň na své jméno: Matka Ustavičné Pomoci!

Toto jméno, které sis sama zvolila, nám dává právo vypovědět Ti každou bolest a vlévá nám důvěru, že nás vyslyšíš. Nuže tedy, svatá Panno, věrná Matko, buď se mnou ve všech bídách, ve všech nebezpečích, ve všech bolestech a vždy mi vypros potřebnou milost...

Drahá Matko, moje důvěra je tak velká, že už nyní Ti děkuji, žes vyslyšela mou prosbu. Díky za všechny milosti, které jsi mi v životě zjedнала, i které v budoucnosti dostanu z Tvé nevyčerpatelné lásky a dobroty. Chci Ti děkovat do posledního dechu a s vděčností Tě budu milovat, chválit a oslavovat. Amen.

Otče náš... Zdrávas, Maria... Sláva Otci...

Vyšla kniha

APOKALYPSA

Nakladatelství Triality v Ronově nad Doubravou vydalo román kanadského spisovatele O' Briena „Apokalypsa“. Jde o literární zpracování situace lidstva a katolické církve před koncem světa. Hlavní postavou je karmelitánský kněz P. Eliáš, konvertita židovského původu, který byl papežem pověřen, aby proniknul do mocenských kruhů a pokusil se obrátit samotného prezidenta Federace evropských národů. Ten je sdělovacími prostředky oslavován a označován za jediného člověka, který může řešit problémy naší planety. Hierarchií je však považován za Antikrista, jehož konečným cílem je zničit církev.

Neobyčejně napínavý děj, zasazený do současnosti, se odehrává převážně v oblasti Středozeemí (Karmel, Vatikán, Capri) a nese v sobě důležité poselství: jedinou záchranou

je přimknutí se k Ježíši Kristu a odevzdanost do Boží vůle. Síly zla, převlečené do pláště služby lidstvu, rozpoutávají zuřivý boj proti zbytku Kristových věrných, kteří je odhalují... Světlo nad temnotou vítězí jen za cenu obětí, jen díky Kristovu kříži. Zaznívá zde opětovné varování, že všechny projekty pyšných utopistů, slibující lepší budoucnost bez Boha, vedou k těm nejstrašnějším zločinům proti člověku. Kniha je výzvou, abychom se ani dnes nenechali zmást řečmi o novém věku lidstva bez institucionálního náboženství a dogmat v zájmu globální harmonické civilizace, jež prý bude respektovat lidská práva a svobodu. Není to nic jiného, než skryté odmítání Krista a křesťanství. V důsledku je tato utopie namířena právě proti svobodě a životu vůbec.

Námět románu připomíná spis ruského spisovatele V. S. Solovjova „Legenda o Antikristu“, nedávno vydaný nakladatelstvím Refugium Velehrad. O' Brien však téma zpracoval do mimořádně napínavého a gradujícího děje. Mnohému čtenáři budou tzv. znamení doby až příliš známá ze současné reality. Román „Apokalypsa“ rozhodně není jen zábavným literárním dílem, ale povzbuzením katolíků ve víře a naléhavou výzvou k bdělosti. Myslím si, že jej lze více doporučit.

Jiří Černý

Modlitební stráž

Chtěl bych vydat svědectví o moci společné modlitby v rodině. V naší rodině se společně modlíme „svatou hodinu“ (od 20 do 21 hod.) už téměř tři roky. Největší obětí bylo pro mé rodiče zanechat sledování televize v tomto večerním čase. Do té doby totiž byla televize centrem naší rodiny; podle ní se řídil náš denní program. Sloužili jsme jí (nevědomky) tím, že jsme přizpůsobovali čas oběda, večere, dokonce i návštěv televiznímu programu. Všechno se ještě zhoršilo, když k nám zavedli kabelovou televizi: čas strávený před obrazovkou se prodloužil až do pozdní noci... Modlitba v rodině prakticky neexistovala. Přestože jsme

všichni chodili do kostela často, nejen v neděli, vůbec jsme si neuvědomovali, že je možné se modlit i doma a společně! Stále jsme jen kritizovali všechno možné - od sousedů až po politiky.

Všechno se úplně změnilo, když jsme vzali vážně výzvu modlit se svatou hodinu. Namísto kritiky jsme se začali za své okolí pravidelně modlit. Moji rodiče se pak na svých pracovištích dostávali do komických, ba, snad někdy i trapných situací: „Neviděli jste ten film?“ Ptali se jich. „Kdy?“ „No přece v osm hodin!“ Pokračovala palba otázek. Bylo třeba kus odvahy a skutečné pokory, aby přiznali: „Ne, neviděl(a), já se v tu dobu modlím!“ Po takových odpovědích zprvu nastávalo trapné ticho. Kolegyně, které jinak navštěvují bohoslužby pravidelně, s úžasem otvíraly ústa. „Ona se asi zbláznila,“

A PŘECE SE OBRÁTIL

Bylo to 30. května roku 1960. Právě jsem se vrátil ze školy, ve které jsem vyučoval, když mi zavolala sestra z chirurgického oddělení. Prosila mě, abych se okamžitě dostavil na chirurgii. Měl jsem si vzít „všechno“ s sebou, protože se zdravotní stav jednoho pacienta velmi zhoršil. Vzal jsem tedy svaté oleje, přinesl Nejsvětější svátost z kostela a vydal jsem se rychle na cestu do nemocnice. Jak jsem byl ale velmi nemile překvapen, když na smrt nemocný pacient, ke kterému jsem byl přivolán, všechno odmítl! Pokoušel jsem se ho přesvědčit dobrým slovem, ale vše bylo marné. „Běžte už a zavolejte mi ještě sestru, pak zůstaneme dobrými přáteli!“ To samozřejmě stálo.

Zdravotní sestra, ačkoliv byla evangelička, zavolala mě, katolického kněze, z vlastní iniciativy. Co jsem měl dělat? Po celých sedm let, kdy jsem pracoval v pastoraci, se mi nikdy nepříhodilo, že by mě někdo odmítl, když jsem k němu šel s Nejsvětější Svátostí. Bezděčně jsem pomyslel na Matku Boží. Ona mi musí pomoci. Na znamení mé důvěry k Matce Boží jsem vzal Zázračnou medailku, kterou jsem vždy u sebe nosil, a položil jsem ji pod paci-

entův polštář. Pak jsem ještě poprosil zdravotní sestru, aby mi okamžitě zavolala, kdyby pacient snad změnil své mínění.

Pacientovo odmítnutí mě tak trápilo, že jsem přislíbil Matce Boží, že se v budoucnu budu ještě více snažit o rozšíření Její medailky, pokud zmíněný pacient přijme před svou smrtí svátosti. Asi po třech hodinách zazvonil telefon znovu. Skoro jsem tomu nemohl uvěřit. Nyní byl pacient připraven. Naplněn vděčností a upřímnou radostí jsem znovu k němu spěchal. Tentokrát byl jako vyměněný. Podal jsem mu po dobré zповědi Tělo Páně. Pak jsem se dověděl následující: Před mou první návštěvou byla u pacienta jeho manželka, která ho velmi prosila, aby se smířil s Bohem, avšak její prosby byly marné.

Po návštěvě jeho bratra, který přišel po mně a také stejným způsobem nabádal nemocného k přijetí svátosti, došlo k jeho obrácení.

Někdo by mohl říci, že jen náhodou přišel nemocného navštívit také ještě jeho bratr. My ale víme, že u Boha nejsou žádné náhody. Dva dny poté Bůh povolal k sobě z tohoto světa nemocného pacienta.

Karl Maria Harrer

Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille

dalo se číst v jejich tvářích. Toto je prosím konkrétní projev ducha tohoto světa v křesťanském myšlení.

Rodiče se však nenechali odradit. Vědí, že Ježíše, jejich Pána, také nazvali bláznem, a proto i oni, chtějí-li být Jeho učedníky, musí počítat s nepochopením. Vydrželi to. Dnes už se jejich kolegové a kolegyně v práci na dobu od 20 do 21 hodin vůbec neptají. Ale všimli si, že moji rodiče jsou na pracovišti zdrojem pokoje, smíření, vyrovnanosti. U mnoha spolupracovníků se znovu po letech začal ozývat hlas svědomí. I příbuzní prosí o přímluvnou modlitbu...

Teď si už neumíme představit jiné zakončení dne než modlitbou svaté hodiny. Chvála Tobě, Kriste!

Student, 29 let.

Modlitební stráž je iniciativa studentů olomouckých vysokých škol, jejímž cílem je připravit se na Jubileum roku 2000. Každý, kdo se zapojí do modlitební stráže, obětuje jednu hodinu dne (od 20.00 do 21.00 hod., kdo nemůže, tak alespoň od 20.45 do 21.00 hod.) na modlitbu, a tak se snaží o obrácení své a svého okolí. Arcibiskup Mons. Jan Graubner udělil iniciativě své požehnání. Přesnější informace získáte na kontaktních adresách:

Jitka Svozilová, 783 33 Příkazy 69, tel.:068/541 41 32 *

Jan Brhel, Podseky 1248, 755 01 Vsetín.

Existují zlí duchové?

Nemůžeme plně pochopit Kristovo spasitelné dílo, jestliže popíráme existenci satana a nebereme v potaz jeho proradné působení. Boží Syn se stal pravým člověkem proto, aby spasil všechny lidi, osvobodil je od moci satana: „aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla“ (Žid 2,14). Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním udělal definitivně konec „ďáblově činnosti“ (1 J 3,8). Musíme však stále pamatovat, že „zlý duch stále žije a působí ve světě. Skutečně, zlo, které v něm vidíme, zmatek, se kterým se setkáváme ve společnosti, nejednotnost člověka, vnitřní prasklina, jejíž obětí je, jsou nejen následkem hříchu, ale také důsledkem hanebného a temného působení satanova“ (Jan Pavel II. 24.5.1987).

V popisu prvotního hříchu, kde zlý duch je znázorněn jako had, byla odhalena jeho strategie působení. Pokrytecký génius satanského pokoušení spočívá ve falšování pravdy o Bohu a také v atraktivním způsobu ukazování zla jako dobra a dobra jako zla. Satan, který je „otec lži“, chce v lidském vědomí zfalšovat pravdu o Bohu, chce Ho ukázat jako překážku k plnosti štěstí, a tak docílit toho, aby se člověk vzbouřil proti Bohu a toužil po osvobození od „chomoutu“ Božích příkázání a morálního zákona, aby uvěřil, že pouze životem ve stylu „dělej si, co chceš“, může dosáhnout plnosti štěstí, tedy být „jako Bůh“ (srov. Gen 3,5). Takovým způsobem se satan stává ničitelem, „vrahem“ pravdy, svobody a lásky v člověku. Proto Pán Ježíš nazývá satana vrahem a otcem lži (srov. Jan 8,44). „Právě ďáblouvu závisť vešla do světa smrt a zakusí ji ti, kteří k němu patří“ (srov. Mdr 2,24).

Pouze Ježíš Kristus může osvobodit člověka ze strašného satanského otroctví hříchu a smrti: „Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království“ (Lk 11,20). Kristus dává svým apoštolům, učedníkům a všem, kteří v Něho věří, moc osvobozování se od vlivu zlých duchů. Nemůžeme zapomínat, že „celé dějiny lidstva totiž propustuje usilovný boj proti mocností temnot. Ten boj se zrodil na samém počát-

ku světa a potrvá, jak řekl Pán (srov. např. Mt 24,13), až do posledního dne“ (Gaudium et spes, 37). Samozřejmě nesmíme přisuzovat satanovi přespříliš velký význam, ale je třeba mít na paměti „otřesná slova apoštola Jana, že «celý svět má v moci zlý duch» (1 Jan 5,19), ukazují na přítomnost satana v dějinách lidstva, která se zesiluje tím více, čím více se člověk a společnost odklání od Boha. Tehdy se vliv zlého ducha může plněji a účinněji zakamuflovat, což určitě odpovídá jeho zájmům. Nejučinněji může působit tehdy, když se mu podaří naklonit člověka k tomu, aby popřel jeho existenci ve jménu racionalismu nebo jiného myšlenkového proudu, jenž nechce vědět o jeho působení ve světě. Samozřejmě, satanovo působení nevyklučuje lidskou svobodnou vůli a zodpovědnost ani neobrací vniveč Kristovo spasitelné působení. Zde jde spíše o konflikt mezi temnými silami zla a spasitelnou silou“ (Jan Pavel II. audience 13.8.1986).

Pán Ježíš, když ukazuje na reálnou existenci zlých duchů, chce, abychom si uvědomovali existenci nepřítelů a nedávali souhlas k působení jeho destruktivní moci v našem životě. Jan Pavel II. učí, že „působení satanova se projevuje vůči lidem především v pokoušení ke zlému. Zlý duch se snaží ovlivnit člověka, jeho obrazotvornost a vyšší schopnosti jeho duše tak, aby je odvrátil od Božího zákona. «Vrcholným» projevem tohoto působení je pokoušení samotného Krista (srov. Lk 4,3-13), kde se satan snaží postavit proti Bohem stanoveným požadavkům ekonomie spásy. V některých případech se satanovo působení neomezuje jen na materiální věci, ale může i ovládnout lidské tělo; v takovém případě mluvíme o «posedlosti» (srov. Mk 5,2-9)“ (audience 13.8.1986).

Odkud se vzali zlí duchové?

Ze Zjevení se dozvídáme, že svět čistých duchů byl stvořen Bohem: „V Něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný...“ (Kol 1,16). Rozdělení na dobré a zlé duchy se usku-

tečnilo jako důsledek jejich zcela svobodné volby. Bůh stvořil anděly, bytosť čistě duchovní, osobní, obdařené rozumem a svobodnou vůlí a dal jim účast na své Božské přirozenosti (srov. 2 P 1,4), tzn. na vnitřním životě Boha, který jako jednota Tří Osob „je láska“ (1 Jan 4,8.16). Andělé se museli úplně svobodně rozhodnout, zda přijmou nebo odmítnou Boží nabídku. A výsledkem právě této plně svobodné volby „pro“ nebo „proti“ Bohu je rozdělení andělů na dobré a zlé. Ti andělé, kteří celou vnitřní mocí své svobody zvolili Boha za Nejvyšší dobro, byli spaseni; odtud tedy pochází název „dobří andělé“. Naproti tomu ti andělé, kteří ve své pýše a touze uchvátit Božskou vládu a být jako Bůh, nenávratně odmítli Boží lásku, byli zavrženi, a stali se tak zlými duchy.

Jejich hřích pýchy „*byl tím větší, oč větší byla dokonalost a bystrost andělského rozumu, oč větší byla svoboda a také prvotní blízkost vůči Bohu. Svobodným odmítnutím Boha se satan stává jakoby kosmickým «lhářem» a «otcem lži» (Jan 8,44): on sám žije v radikální negaci Boha a zároveň se snaží tuto svou tragickou «lež o Dobru», a Dobro je Bůh, vnutit všemu stvoření, jiným exi-*

stencím, stvořeným k Božímu obrazu, zvláště pak lidem“ (Jan Pavel II., audience 13.8.1986).

Podle církevních otců hlavním důvodem radikálního odmítnutí Boží lásky bylo „zaslepení“ vlastní dokonalostí, což mělo za následek to, že se ve své pýše vzbouřili a začali nenávidět samotného Boha Stvořitele. „*Stručným způsobem to vyjadřují slova: «Nebudu sloužit!»*, která mluví o radikálním a neodvratitelném odmítnutí účasti na formování království Boha ve stvořeném vesmíru. «Satan», vzbouřený duch, chce mít vlastní království... a sám se jmenuje prvním «odpůrcem» Stvořitele, odpůrcem Prozřetelnosti, antagonistou Moudrosti milující Boha“ (Jan Pavel II., audience 23.7.1986). Takto se satan stal absolutním egoistou, který je schopen Boha jen nenávidět. Svou vzpuru a nenávisť se snaží rozšířit i na člověka skrze deformování pravdy o Bohu, když Ho ukazuje jako nepřítele člověka a jako pramen ohrožení a nebezpečí.

Takže „*dábel, neboli satan, a jiní zlí duchové byli Bohem stvořeni jako dobří ve své přirozenosti, ale sami sebe učinili zlými“ (Denz. 428/800).*

Takto byla definována pravda víry o existenci satana na IV. Lateránském koncilu.

Na konec ještě budeme citovat významná slova papeže Pavla VI., který důrazně řekl, že „jednou z největších potřeb současné Církve je obrana proti zlu, které nazýváme ďáblem... Zlo není jen nedostatek dobra, ale je to živá existence, duchovní, narušená a působící zkáza. Je to strašná skutečnost, tajemství probouzející strach... Démon je nepřítel čísla jedna, je pokušelem v pravém slova smyslu. Dobře víme, že toto ponuré, buřičské a zneklidňující jsoucno skutečně existuje a působí, nastavující na nás sofistické pasti, aby v nás zničilo lidskou

morální rovnováhu. Je to prolhaný hypnotizér, který dobře ví, jak do nás může proniknout skrze smysly, obrazotvornost a žádostivost, aby způsobil všelijaké deviace“ (audience 15.11.1972).

Skutečnost existence satana by nás měla mobilizovat a učinit bdělými, abychom lehkovážně nezanedbávali život podle požadavků Evangelia, ale prostřednictvím důvěryplné modlitby dovolili, aby nás Ježíš zahrnoval svou všemocnou láskou. Potom budeme mít „svou sílu v Pánu, v Jeho všemohoucnosti“ a budeme moci „čelit ďáblovým nástrahám“ (Ef 6,10-11).

P. M. Piotrowski TChr (Miłujcie się 11-12/97)

Satanova strategie

Dramatická událost, kterou chci popsat, se udála v Duisburgu v Německu, v rodině emigrantů. Začátkem prosince roku 1995 kolem třetí hodiny v noci mi zatelefonovali moji farníci s naléhavou prosbou, abych okamžitě k nim přijel a vzal s sebou Nejsvětější Svátost. Když jsem dorazil na místo, pochopil jsem, že se zde muselo stát něco velmi zlého. Paní domácí stála uplakaná v pyžamu. Všiml jsem si na jejím těle divných krvavých ran. V očích jejího manžela bylo vidět strach a hrůzu, jejich vylekané děti plakaly. Po krátké modlitbě se uklidnili. Pak mi začali vyprávět, co se před necelestou hodinou u nich stalo. Když všichni spali zazvonil telefon. Zvedla ho paní domácí, avšak telefon byl hluchý. V poměrně krátkých časových intervalech se situace zopakovala ještě dvakrát. Když paní domácí zvedla sluchátko potřeť, všimla si, že se k ní blíží nějaká strašná, zlá postava. Zachvátil ji obrovský strach, takže začala křičet a vzbudila manžela a děti. Zlá postava se k ní přiblížila a začala ji s velikou zlostí drápat. Manžel ji chtěl bránit, ale nemohl se k ní přiblížit, neboť mu v tom bránila nějaká neviditelná stěna, oddělující ho od manželky. V této situaci se začali všichni společně modlit. Hned na začátku modlitby tento hrůzný jev zmizel, avšak velmi se báli, že se může vrátit, a proto okamžitě zavolali pro mne. Po svátosti smíření a po přijetí Pána

Ježíše v Eucharistii se mne zeptali, proč Bůh dopustil takový ďábelský útok. V prvním okamžiku jsem nevěděl, co mám říct, protože s takovým bezprostředním působením sil zla jsem se setkal poprvé. V životopisech sv. Jana Vianeye nebo otce Pia čteme sice o tom, že satan na ně útočil i fyzicky, ale osobní zkušenost je přece něco jiného.

Díky tomuto krajnímu případu jsem si uvědomil, že problém existence satana není pro lidi nepodstatný. Bůh může někdy dopustit takovou fyzickou agresi, aby odhalil strategii působení zlých duchů, a tím nás varoval před dobrovolným zaprodáním se do jejich strašné vůle. Je to otroctví hříchu, které vede lidi přímo k zavržení a je mnohem nebezpečnější než pouze vnější, fyzický útok. Od onoho okamžiku tato typická rodina emigrantů, chtějící si vydělat slušné peníze, pochopila, že materiální hodnoty nejsou nejdůležitější, že bez Pána Boha nikdy nedosáhnou opravdového štěstí; že když budou zanedbávat každodenní modlitbu, svátosti, účast na nedělní mši svaté, četbu Písma svatého a náboženské literatury, stanou se bezbrannými vůči působení zlých sil. Od té doby se ta rodina modlí každý den společně růžencem, vzdělává se v náboženských otázkách a pravidelně přistupuje ke svátostem pokání a Eucharistie.

Tato šokující událost mě znovu přivedla k plnému a zřetelnému uvědomění si, že satan je nepřitelem lidské přirozenosti, že jeho cílem je dovést co nejvíc lidí do pekla. Jeho ničící moc však závisí pouze na souhlasu jednotlivého člověka. Jestliže někdo souhlasí s hříchem a setrvává v hříchu, pak dává satanovi dovolení, aby ovlivňoval jeho život. Je třeba mít také na paměti, že všelijaké psychofyzické nemoci a poruchy, mohou být způsobeny silami zla. Satan dělá vše proto, aby lidé byli přesvědčeni, že on neexistuje. Chce účinně uskutečňovat své plány, a proto maximálně ukrývá své působení. Nejobecnější formou jeho činnosti je pokušení. Sv. Ignác z Loyoly píše, že satan se chová jako vůdce armády, který nejprve zkoumá, kde má obrana nejslabší místo. Tam potom zaútočí. Jestliže člověk bude notoricky hřešit, podléhat pokušením, pak se zcela určitě stane satanovým otrokem. Sv. Jan píše, že kdo se dopouští hříchu, je z ďábla, neboť ďábel od počátku hřeší (srov. 1 Jan 3,8).

V krajních případech může dojít k ďábelské posedlosti, kde satan ovládne lidskou psychofyzickou sféru. Jsou to sice ojedinělé případy, ale skutečně se s nimi můžeme setkat. V případě posedlosti se přítomnost zlých duchů stává faktem empirickým, který mohou zakusit všichni přítomní při exorcismu. Posedlé osoby se při vymítání zlého ducha vyznačují obrovskou

foto: -jg-

fyzickou silou, poznáním tajných skutečností a také schopností hovořit v cizích jazycích, jimž se nikdy neučily. Podle výpovědí kněží-exorcistů existuje mnoho forem satanských posedlostí, ale to, co všichni posedlí mají společné, je to, že mají nepopsatelný strach a zá-

roveň odpor plný nenávisti vůči osobám nebo věcem svatým či posvěceným, jako je např. kříž, svěcená voda nebo medailka. Posedlý člověk například bude bouřlivě reagovat na svěcenou vodu, i když tuto skutečnost před ním zatajíme a budeme říkat, že je to obyčejná voda. Právě toto paranormální poznání a averze vůči posvátnému je důkazem posedlosti skrze satana. I když hlavní strategie satanova působení je ukrývání se pod příkrývkou jevů, jenž vypadají normálně a přirozeně, tak v některých případech Bůh dovoluje satanovi působit neobyčejným způsobem, a tak ho odhalit a varovat lidi.

Událost, která se stala v mé farnosti, svědčí o tom, že existují případy čistě vnější agrese satana, který útočí na člověka a působí mu fyzické utrpení. Mnoho světců to osobně pocítilo. Víme například, že zlí duchové bili holí otce Pia, faráře z Arsu a další. Samozřejmě, že v těchto případech zlí duchové neměli přístup k „vnitřku“ člověka, takže exorcismy nebyly potřebné. Naproti tomu modlitbu o osvobození a exorcismy potřebují lidé, kteří se zamotali do velmi vážných hříchů. Exorcisté ze své zkušenosti uvádějí klasifikaci hříchů, které vedou k zotročení zlým duchem až k posedlosti včetně.

K první kategorii patří úchylyky různého typu, sexuální perverze a také pornografie. Jestliže si někdo dovoluje v oblasti sexu totální nevázanost, směřuje svým chováním na nižší úroveň než jsou zvířata. Všudypřítomná pornografie, která vychovává zástupy všelijakých úchylných lidí, je s jistotou dílem satanovým, vyjadřuje jeho pohrdání velkou důstojností a svatostí, s kterou je třeba zacházet s lidskou sexualitou.

Druhou skupinu tvoří různé notorické závislosti na drogách, alkoholu a jiných věcech, jež

mají podobný účinek. Tyto závislosti nejsou jen psychofyzickými nemocemi, jsou to především nemoci ducha, které vyžadují duchovní zásah.

Třetí kategorie hříchů, jež působí ztročení satanem, je účastnění se v různých sektách orientálního původu s iniciačními a kultovními praktikami, a také příslušnost k Svědkům Jehovovým, zednářům nebo k satanistům.

Čtvrtou kategorií hříchů, které vydávají člověka do moci satana, je zabývání se jakýmkoliv formami okultismu, bílou nebo černou magií, spiritismem, věštěním, vyvoláváním duchů atd. (V poslední době bychom zde mohli také zařadit koncerty některých rockových skupin, které ve svých textech propagují násilí, nevázaný sex a okultismus.)

Známý exorcista římské diecéze P. G. Amorth píše ve své knize „Unesorcista racconta“ o jistém mládenci, Erazmovi z Bari, který se ze zvědavosti účastnil tzv. hry se sklenicí. Nevěděl, že to byla spiritistická seance. Zlý duch se však ukrývá za maskou dobra, a proto na seanci byla hlášana hesla o lásce ke všem lidem. Po jisté době, ke svému překvapení, dostal paranormální schopnosti, jako jasnovidectví, schopnost čtení cizích myšlenek a životopisů, rozeznávání nemocí a také schopnost léčení fyzické bolesti skrze přiložení rukou. Takto dokázal zmenšovat nebo dokonce úplně odstraňovat bolest. Stal se z něho bioenergoterapeut,

všude vyvolával úžas, obdiv a věčnost. Jeho duchovní život však šel od deseti k pěti. Když začal číst Písmo svaté a konfrontovat je se svým životem, pochopil, že dary, které obdržel, nejsou od Boha, ale jsou výsledkem působení zlého ducha. Po dlouhém vnitřním boji začal chodit do skupiny Obnovy v Duchu Svatém, vyzpovídal se ze svých hříchů a zřekl se všech tajemných praktik. Ztratil paranormální schopnosti, ale získal opravdový pokoj a lásku, které dává Kristus. Takže všelijací léčitelé jsou jen nástroji v rukou zlých duchů. Mnoho léčitelů si to ani neuvědomuje. Paranormální dary, které na začátku obdrželi, jim dávají mnoho osobního uspokojení. Po jisté době se však v jejich psychické a duchovní oblasti dějí vážné změny. Také jejich pacienti jsou na jistou dobu osvobození od trápení s tím, že po jisté době se nemoc vrací s ještě větší silou a navíc přináší ještě další tajemné potíže. Když okultisté nebo léčitelé chtějí zanechat své činnosti, zlý duch často ukazuje navenek svou přítomnost. Objevují známky tělesné posedlosti, neboť satan nechce dopustit ztrátu svého spojení.

Nakonec bych chtěl zdůraznit, že satanovu strategii činnosti vystihuje jisté přísloví, které je dobré si připomenout zvláště ve chvílích pokušení: „Satan má dost cukru a hřích činí sladký“.

*P. Tomáš Klimczak TChr - Duisburg
(Z časopisu Miłujcie się 11-12/1997)*

První exercicie

Bylo mi šestnáct let. Rodiče mě dali do rodné školy ve Frýdlantě pod Ondřejníkem, která patřila sestřím boromejkám. Pro žáky-ně tam byl internát, kterému se tehdy říkalo penzionát. Pocházela jsem z katolické rodiny, ale duchovní svíce mi někdy v dušičce jen tak tak blikala. Když nám sestra vychovatelka oznámila, že vede mariánskou družinu a ráda by nás, nové chovanky, v ní uvítala, prohodila jsem potichu ke spolužačce:

„To je dobré pro staré babičky. Na to mám ještě moře času.“

Ale když nám sestra Markéta oznámila, že budeme mít duchovní cvičení, kterým se říká exercicie, zastříhala jsem ušima. To ještě neznám. Zatím jsem absolvovala tělocvičná cvičení v Orlu, slohová cvičení v češtině, ale duchovní? Co to může být? Pak sestra dodala, že exercitátorem bude velmi vzdělaný jezuita, páter Kubeš. Že jezuita? Ještě jsem nikdy žádného neviděla. U nás v městečku byl jen usměvavý pan farář a mladý kaplan, páter Jan, kterému lidé říkali „švarný Janek“. O jezuitech jsem ovšem četla v Jiráskově románu „Temno“. No,

dámy a pánové, to bude něco! Asi nám ten jezuita bude hřímat do duše jako ten pověstný Koniáš. Možná, že bude chřestit řetězy a hrozit nám peklem. Už se na to těším.

Zahájení duchovních cvičení bylo přizpůsobeno školnímu vyučování, takže povinné mlčení mělo nastat až po večerní mši svaté. Tou byly exercicie zahájeny. V klášterní kapli byly všechny lavice obsazeny děvčaty, kterým se říkalo chovanky.

Já si sedla poblíž kazatelny, aby mi z té „hrůzy“ neušlo ani slovo.

Jaké zklamání! Hrůza nevy pukla. Kaplí tiše prošel či spíše proplul, jak se zdálo, stín vysokého štíhlého taláru. Obličej jsem nezahledla. Až když kněz sloužil mši svatou, mohla jsem vidět bledou pohublou tvář. Bezděky se mi vybavilo slůvko - asketa. Nu, pravda, latinu odříkával normálně. Snad si to hřímání šetří až na kazatelnu.

Ovšemže vystoupil ke čtení evangelia na kazatelnu, ovšemže měl promluvu, ale to přece nebylo kázání, jaké jsem očekávala od jezuity podle Jiráskova stříhu. Kazatel měl hlas příjemný a mluvil spíše potichu, ale zřetelně. Mé uši, citlivé na češtinu, hbitě zaregistrovaly, že každé jeho slovo sedí na správném místě a věty mají správný rytmus.

„Je to sympaták“, řekla jsem v duchu panu Jiráskovi a vyplázla na jeho „Temno“ aspoň špičku jazyka.

Ten hlavní úder přišel na konec. Po „Ite missa est“ poklekl kněz ještě na stupeň oltáře.

„Pozdravím ještě naši Matku Marii za vás.“ A nahlas se sám modlil Zdravas. Jediné Zdravas, ale jak! Nikdy předtím a nikdy potom jsem už nic tak nádherného neslyšela. To všední Zdravas, které jsem sama vyslovila už nescíslněkrát, se slovy otce Kubeše proměnilo v horoucí vyznání lásky k Matce Boží. Jakoby jakási

foto: P. Cejnek

vroucí vlna citů se přelila modlitbou kněze do mé duše, vyšla jsem z kaple jako omámená. Ještě že bylo povinné mlčení, ještě že mě nikdo neoslovil a nepřerušil to nevýslovné kouzlo, jež vyzařovalo z vyznání duchovní lásky.

V ložnici spalo více chovaneček, ale každá postel byla ohrazená bílými závěsy, nažehlnými do varháněk. Každá jsme měla své noční soukromí.

Nemohla jsem usnout. Myslela jsem stále na svůj velký zážitek. Pojednou se stala nepochopitelná věc. Nic jsem sice neviděla, nic jsem neslyšela, jen jsem věděla, že ta, které to kněžské vyznání lásky patřilo, je u mne. A v prostoru mé duše mi beze slov vysvětluje, kdo je Ona před Bohem a proč je velmi důležité být ve spojení s Ní.

Má slova jsou velmi kulhavá oproti rychlosti, s jakou mi Panna Maria vysvětlila celou mariologii. Pak jsem usnula s vděčnou jistotou - páter Kubeš se umí modlit. Jistě se tak nádherně modlil za své exerciční ovečky. A šíp jeho modlitby zasáhl právě mou strakatou dušičku. Díky, Pane, díky, Panno Maria!

Ráno, hned po snídani, jsem klusala za sestrou vychovatelkou. „Milá sestřičko Markéto, moc prosím, chtěla bych být přijata do mariánské družiny.“

Což se po čase stalo.

Marie Holková

Sila ruženca

Bolo to v Jáchymovských kúpeľoch. S rehoľnou sestrou chodila na sv. omšu iba jedna pani zo Slovenska.

Ako to, že vy jediná tu chodíte na sv. omšu? - spýtala sa ma sestrička. - Chodím z vďačnosti. Mala som dlhých 18 rokov ťažký kríž v manželstve. Manžel je horár, ale dal sa na pytliactvo a to bola skaza pre rodinu. Domov prichádzal nad ráno, vždy poriadne opitý. V takomto stave nás ohrozoval. Neraz som s deťmi vyskakovala cez okno v kúpeľni a bežali sme do lesa. Denne sme sa modlili ruženec za jeho obrátenie. Raz som pílila drevo na dvore. Zastal pri mne a ľútosťivo mi povedal: „Odpusť, už naozaj nebudem piť!“ Neverila som mu, vtedy vstúpila do mňa zlosť. Toľkokrát to už povedal a vždy zostalo len pri sľube. V zlosti som mu povedala: „Choď mi z očí! Určite už zasa nemáš peniaze. V skrini je moja kabelka, tam mám posledných sto korún. Choď, zober si ich a zmizni! Viac sa už nevracaj!“ Nebolo to ani trošku pekné odo mňa, ale takých sľubov som od neho počula už veľa a nič z toho nebolo. V ten deň maturovala naša dcérka a mala vtedy 18 rokov. Ako každý večer, klakli sme si s deťmi a začali sme sa modliť sv. ruženec. A stal sa zázrak. Manžel si prvý krát klakol medzi nás. Pomodlil sa celý ruženec a v noci zostal doma. Opakovalo sa to celý týždeň. Naozaj sa mi ani veriť nechcelo, že to vydrží, no on sa modlil večer čo večer, celý mesiac. Vtedy som ho odprosila a dcérka si s otcom vymenila ruženec. Zaviazala sa, že sa bude do konca života modliť jeden ruženec z vďačnosti k Panne Márii za uzdravenie otca. Otec zasa sľúbil dcérke, že jej ho daruje ako darček k narodeninám. V ten večer sme si prvý raz dali navzájom požehnanie. Náš otec sa naozaj uzdravil.

Chápete teraz, prečo chodím na sv. omšu? Chodím sa poďakovať, lebo od tohto času náš otec neokúsil ani pivo. Neviem si to vysvetliť inak, ako silou sv. ruženca, ktorý som sa s deťmi modlievala celých 18 rokov za jeho obrátenie.

Vďaka Bohu i Márii!

Spracovala Sr. Bernardeta

foto: archív

Posväcení obrazu sv. Maxmiliána

V sobotu 14. srpna 1998 proběhla v minoritském chrámu sv. Janů oslava velkého světce naší doby, sv. Maxmiliána Maria Kolbeho. Při slavnostní odpolední mši svaté, které předsedal páter František Wróbel z Třince, byl za hojně účasti věřících posvěcen nový obraz tohoto světce, který namaloval Jan Florián ze Staré Říše. Během kázání otec František připomenul potřebu následování Ježíše Krista po vzoru Panny Marie v plné odevzdanosti do Boží vůle. Slova Panny Marie, která pronesla v Káni Galilejské: „Učiňte všechno, co On vám řekl“, jsou výzvou pro každého z nás a Ona, naše Nebeská Matka, nás všechny vyzývá k následování Jejeho Syna a k naslouchání Jeho slovům v Evangelii. Kéž sv. Maxmilián tuto odevzdanost do vůle Boží vyprošuje každému z nás.

foto: bB

Milé děti, o prázdninách jste zažily krásné dny prozářené sluncem, ale i dny, kdy se sluníčko ani neukázalo, bylo zataženo, přišlo a foukal studený vítr. V krajích polárních, kde slunce svítí nejméně, je celý rok strašný mráz a nemůže tam růst žádná květinka ani strom, ani obyčejná tráva.

A nedovedeme si ani představit svět bez slunce. Takový svět by byl hrozně smutný a mrtvý. Když po tmavé noci nebo po době, kdy obloha byla zatažena temnými mraky, vysvitne slunce, je nám hned veseleji, snadněji můžeme pracovat nebo si hrát, svět je krásnější.

Pán Ježíš přirovnává sám sebe ke slunci, ke světlu. Říká: „Já jsem Světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ A také nás přirovnává k paprskům tohoto slunce: „Vy jste světlo světa. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Moudrý a laskavý biskup, učitel církve svatý Ambrož napsal: „Odstraňte dobrotu mezi lidmi a bude to vypadat tak, jako byste odstranili slunce.“ Když v nějaké rodině nebo třídě chybí добрota srdce, úsměv, když lidé jsou zlostní a zachmuření, i kdyby na obloze nebyl ani mráček, svět se tam zdá být temný, smutný a ošklivý.

A naopak. Vynikající hudební skladatel Chopin se ptal známé paní, jak to dělá, že má v duši pokoj a pohodu. Odpověděla: „Denně se snažím udělat aspoň něco dobrého. Pak mi každý den připadá slunečný, i kdyby přišlo sebevíc.“

Podobnou otázku uslyšela ve škole Jana, jediná z celé třídy, která chodila na náboženství a do kostela. Jednou o přestávce se jí zeptala spolužačka Eva: „Jak to, že ty se dovedeš pořád usmívat, i tehdy, když někdy my ostatní jsme naštvaní?“ Jana se jenom zase usmála. Než mohla něco odpovědět, řekla Eva: „Nejsi ty věřící?“ Jana přikývla, že je. Eva se jí pak začala vyptávat, velmi ji to všechno zajímalo, začala s ní chodit do náboženství, pak do kostela, spřátelila s ostatními věřícími dětmi a o velikonocích dalšího roku byla pokřtěna.

Takto se od srdce k srdci už dvě tisíciletí stále dál a dál šíří „Světlo Kristovo“ a vy, děti, je ponese do třetího tisíciletí.

S přáním stále větší radosti z Božího světla vás všechny srdečně zdraví vás

P. Bohumil Kolář

Poděkování

Drazí,

chci Vám poděkovat za Váš časopis, který se mi poprvé dostal do rukou před čtyřmi roky. Díky mé mamince, která ho předplácí naší dcerce jako dárek, má naše rodina Immaculatu po třetí rok k povzbuzení a s manželem ji rádi čteme.

16.10.1995 jsme se s třemi staršími dětmi stali Rytíři Neposkvrněné a stále cítíme, jak nás Maria vede, chrání a pomáhá nám. Věřím, že to byla právě Ona, která se zasloužila po 19 letech manželství o úplné obrácení mého manžela, o sjednocení při výchově dětí i upevnění našeho partnerského vztahu.

Chci proto i já poděkovat naší nebeské Mamince za Její lásku, s kterou se o nás tak dobře stará. Zcela jí svěřuji naši početnou rodinu a zvláště prosím o Její mateřskou ochranu pro děťátko, které se nám má narodit. Kéž mu vyprosí u Ježíše všechny potřebné dary Ducha Svatého.

Dana

Před 30 lety jsem utrpěla komplikovanou zlomeninu kotníku pravé nohy. Noha zůstala nepohyblivá. Chodila jsem o francouzské holi s bolestmi velmi špatně. 5. května jsem jela na pouť do Medžugorje. Prosila jsem Pannu Marii o pomoc, abych to všechno vydržela. Dostala jsem víc, než jsem prosila. Začala jsem hýbat kotníkem a nyní chodím bez hole a bez bolesti.

Buď chvála Kristu i Marii.

Marie z Moravy

Moje milá Maminko Maria, děkuji Ti za dar života, děkuji Ti za naše čtvrté dítě - syna Šimona.

Když jsem téměř před rokem odjížděla se svým mužem z Medžugorje, netušila jsem, jak cenný dar si z těchto míst - Tobě tak blízkých a milých - odvážím. Nevěděla jsem, kolik milostí nám bylo přislíbeno.

- milost naplnit touhu po čtvrtém dítěti dříve, než se naplno rozhořela v mém srdci,

- milost překonávat všechny těžkosti spojené s těhotenstvím v ne zrovna nejmladším věku, výchovou tří dětí a nástupem do práce,

- milost ochrany nad vznikajícím životem ve chvílích jeho ohrožení, kdy jsem ležela v nemoc-

nici a jen doufala v Tvou pomoc; tehdy jsem Ti, Maminko, slíbila, že pomůžes-li mi donosit zdravé dítě, veřejně Ti poděkuji.

Děkuji Ti, Maria, že jsi nás provázela svou mocnou přímluvou a na Fatimský den - 13. května se nám mohl narodit zdravý syn. Uchovávej, prosím, ve Svém srdci celou naši rodinu a neopouštěj nás svou pomocí při výchově našich dětí.

Tvoje vděčná ctitelka

Marie

Rád bych v vděčnosti a pro povzbuzení druhých veřejně poděkoval za všechny projevy Boží lásky a mocné přímluvy P. Marie, které jsem po celý život cítil a které mně pomohly ve všech těžkých chvílích života.

Zemřela mi manželka a zanechala šest chlapců. Nejmladšímu byly dva roky. Po 5 letech se nešťastnou náhodou utopil jeden z nejnadanějších synů - osmnáctiletý.

Moji rodiče a sestra mně pomáhali jak mohli, ale manželka a matka, která vytváří domov chyběla. Starší synové začali s kamarády chodit do hospody, vraceli se pozdě v noci, mladší podle svých sil pomáhali v hospodářství, ale většina práce zůstávala na mně. Onemocněl jsem vředovou chorobou a musel se léčit. Prožíval jsem velice těžké stavy úzkosti, musel jsem užívat léky, hodně jsem kouřil a bál se, co bude s mými dětmi.

V nejtěžších chvílích jsem se modlil růženec a utíkal se k Tě, která je Matkou nás všech a tedy i mou a mých synů. Její mateřská láska se obdivuhodně projevila a já mohu jen děkovat. Dva nejstarší synové se oženili, mají práci a dobře žijí. Prostředního povolal P. Ježíš do řeholního stavu a studuje teologii. Další teď úspěšně maturoval a poslední ukončí učební obor v tomto školním roce.

Já jsem přestal před několika lety kouřit, užívat léky, zklidnil jsem se a nikdy nepřestanu děkovat Panně Marii za Její lásku.

Děkuji také Vám za tento krásný časopis, který nám dává nejen poučení, ale i útěchu a povzbuzení v těžkých chvílích života. Vyprošuji Vám k této záslužné apoštolské práci dary Ducha Svatého, mocnou přímluvu Panny Marie, potřebné zdraví i hmotné zabezpečení do dalších let.

Vděčný

Ján Selvek, St. Paka

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za Její přímluvu, pomoc a ochranu. V r. 1996 velice onemoc-

něla má dcera. Podstoupila dvě těžké operace. Jako matka jsem žila v hrozně obavě a ve strachu. Dcera prodělala 10 chemoterapií po 5 dnech a 2 chemoterapie po 1 dni. Byl to těžký zásah do jejího těla. Velice nás to trápilo. Postupně se její zdravotní stav stabilizoval. Avšak museli jsme ji jako rodiče dát pevné zázemí. Pevnou víru a naději. Hledali jsme pomoc jedině u Pána Boha a předrahé Matičky Boží.

Měla bych k Panně Marii ještě jednu prosbu za obrácení manžela dcery, který neustále podléhá alkoholu. Je nám ho velice líto. Denně se modlím a doufám, že mě Panna Maria vyslyší.

Vaše čtenářka

Chci poděkovat Matce Boží za Její pomoc a vyslyšení proseb. Před rokem a půl jsem mohla společně s dcerou Angelikou, již budou v listopadu 2 roky, přijmout křest svatý. Zde děkuji také mé přítelkyni Šárce, která mi velmi pomohla, ukázala mi a vedla mě po cestě k Ježíši.

Odevzdávám sebe a své blízké do rukou naší Nebeské Matky.

Vděčná

Marie Schramm, Německo

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby za uzdravení syna a za přijatá dobrodíní.

čtenářka

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby ohledně naší dcery, za všechny milosti a sílu, kterou nám dává, bez které bychom v naší zoufalé a těžké situaci nevěděli jak dál.

Prosím také všechny věřící, kteří budou tyto řádky číst, aby přidali modlitbičku za obrácení mého manžela a našeho tatínka, a taky za Boží požehnání pro celou rodinu a pro všechny, kteří Boží požehnání potřebují.

S dětmi se modlíme a věříme, že Pán Bůh všechno zlé v dobré obrátí a Panna Maria mu bude nápomocná.

Ještě jednou Pán Bůh zaplať.

Vaše čtenářka A.S.

Chci poděkovat Pánu Bohu za vyslyšení všech mých proseb. Vždy jsem prosila za pomoc Matičku Boží a to modlitbou sv. růžence a vždy jsem vše překonala a byla vyslyšena. Je mi přes 87 roků, nosím medailku, která mně zvláště před dvěma měsíci ochránila. Měla jsem těžký úraz při práci, ale nic jsem si nezlomila přesto, že léčení trvalo až do této doby. Mám k Panně Marii velkou důvěru a prosím Ji

o stálou ochranu a pomoc o navrácení víry pro své děti a jejich rodiny.

čtenářka z jižní Moravy

Milí přátelé,

chtěla bych se s vámi podělit o velikou radost, kterou mohu prožívat díky Panně Marii. Ve svých 25 letech jsem očekávala narození svého prvního dítěte. V polovině těhotenství začaly zdravotní problémy. Lékaři se vyjadřovali nejistě: „Naděje, že dítě přežije je malá, všechno ukáže čas.“ Po tomto sdělení jsem ztratila všechnu sílu i naději. Kde by mě bylo napadlo, že to budou nejkrásnější chvíle mého života, protože jsem ucítila doslova hmatatelně sílu modlitby. V březnu se nám narodil zdravý syn, který vnesl do našeho domova radost.

Děkuji své rodině a mamince mého manžela za modlitby a oběti.

Ten největší dík patří Neposkvrněné Panně Marii za Její přímlovu a ochranu. Nebeská maminko, děkuji Ti, že i mně je dopřáno býti maminkou.

Anežka

Chceme poděkovat naší Mamince Panně Marii za vyprošení milosti uzdravení pro našeho syna.

Je tomu právě rok, co jsme dostali zprávu, že náš syn, který jel s ostatními mladými lidmi na diskotéku s nimi havaroval a byl převezten do nemocnice - náš syn s těžkým vnitřním zraněním byl ihned operován. Jeho stav byl kritický. Tato nehoda se stala v noci na opuštěné silnici a jen řízením Božím statečný řidič, který se vracel s rodinou z dovolené (až z Holandska), vytáhl z rozbitého vraku všechny mladé lidi a poskytl jim první pomoc. Zvláště našemu synovi, který by bez této pomoci záhy zemřel. V době autohavárie bylo zázrakem i to, že jeho spolujezdci vyvázli jen s lehkým zraněním. Jistě to bylo díky zázračné medailce, kterou měl náš syn u sebe, i když nebyl příliš hluboce věřící.

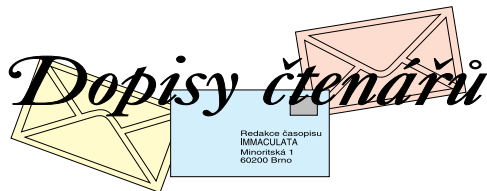
V tu noc podstoupil náš syn operaci, za pět dnů další, ale jeho stav se měnil k horšímu. Žil jen proto, že byl napojen na zdravotní přístroje. Dennodenně jsme jej odevzdávali a svěřovali do rukou Božích a vroucně jsme se za něj modlili a s námi další přátelé a známí z naší rodiny a farnosti.

Medailku, kterou nám v nemocnici spolu s ostatními věcmi vrátili, jsme na radu řádové sestry dali ošetřující sestře, která mu ji ochotně při-

pevnila na ruku. V ten den byl jeho stav obzvláště těžký - byl to tehdy první pátek v měsíci, týden po autonehodě, a jako obvykle jsme se sešli po mši sv. u svatostánku a modlili se za dar přijetí Boží vůle a sloty.

V ten večer jsme vše odevzdali do vůle Boží...

Na druhý den, kdy byla první Mariánská sobota v měsíci, jsme šli po mši svatě pro zprávu o stavu našeho syna. Cítili jsme všichni zvláštní vnitřní

Draží přátelé,

dovolu mi prosím, abych Vás touto cestou pozdravila a požádala o modlitbu za mého nemocného přítele. Je to člověk, kterého si nesmírně vážím.

Dne 11.4.1998 jsem byla pokřtěná (ve svých 23 letech) v arcid. kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mladé Boleslavi. On byl nápomocen při mé přípravě na křest a i poté se mi velice věnoval. Stal se pro mne životní oporou. Upevňuje a vede mě ve víře a díky němu jsem se stala i členkou Rytířstva Neposkvrněné.

V květnu jsme byli na pouti v Jablonném v Podještědí. Po návratu domů zjistil, že má klíště. Zpočátku jsme tomu nevěnovali přílišnou pozornost. Když však skvrna nechtěla zmizet, ozvaly se i bolesti, navštívili jsme lékaře, který konstatoval: borelioza.

Nyní je vážně nemocen, užívá antibiotika a prožívá chmurné chvíle s občasnými bolestmi. Navštěvuji ho, ve svých myšlenkách jsem stále při něm a denně setrávám v modlitbách za jeho brzké uzdravení. Nemoc však trvá a bolesti se stále objevují.

Proto prosím i Vás všechny o posílení modlitbou. Nejen za něj, ale za všechny nemocné a trpící lidi na celém světě.

pokoj, zmizel strach i nejistota, napětí. Nelze popsat, jak se stav našeho syna náhle změnil. Byl odpojen od všech přístrojů, po týdnu mohl trochu u a konečně se cítil lépe (což nám mohl i sám říci).

Naše radost byla nevyšlovná a celá darovaná naší Nebeské Mamince Marii. Za to všechno děkujeme Jí a Kristu Ježíši a věříme v zázračnou moc Její medailky.

Vděční rodiče Dorazilovi, Bernartice nad Odrou

Mé díky patří nejenom tomuto mladému muži za jeho všechnu dobrotu a lásku, ale i Vám, kdo věnujete modlitbu za jeho uzdravení.

Miroslava Suldovská, Mladá Boleslav

Draží čtenáři a ctitelé Neposkvrněné, prosím Vás vrocne o modlitbu za naši rodinu, aby v ní zavládla opravdová láska, neboť vztahy v ní jsou dost bolavé, a za naše čtyři děti, aby v ní vyrůstaly v opravdové křesťany.

Hana z Moravy

Vážení a milí, dostalo se mi do rukou několik výtisků Vašeho časopisu „Immaculata“, a už nemůžu odolat, abych si u Vás neobjednala předplatné. Všechna čísla jsem četla, je to lepší než se dívat na tu střilející bednu (televizi), která lidi ještě více znervózní než uklidní, proto čtu každý výtisk od začátku až do konce, je to ten časopis, co potřebuji. Děkuji za předplatné.

Moc Vás zdravím

Mirka

Zprávy z redakce

Vážení čtenáři,

v důsledku sazečské chyby došlo v minulém čísle (č.38-4/98) k tomu, že článek *DĚMONICKÝ PLÁN NA ZNIČENÍ RODINY*, který začíná na straně 14, není ukončen. Za vzniklou chybu se Vám velmi omlouváme.

Redakce

Chybějící text:

Odváží se někdo ve světle těchto faktů namítnout, že tento scénář je od nás ještě příliš vzdálen?

podle Milujcie sie zpracoval LMK

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

◆ U příležitosti Jubilea roku 2000, jak sdělil italský tisk, se Jan Pavel II. obrátil na předsedy států a vlád s výzvou o gesto osvobození nebo amnestie pro vězně. Svatý otec v současné době připravuje bullu na Svatý rok, která bude vyhlášena 29. listopadu, na první adventní neděli, na začátku liturgického roku bezprostředně připravujícího na Svatý rok. V této bulle se papež obrátí s výzvou o „vysvobození všech žiznicích po svobodě“.

Žródlo 29/98

◆ Biskupové Spojených států vystoupili s návrhem omezení programů s násilnými a sexuálními scénami, kterým je doposud dáváno mnoho místa v televizních programech a také na Internetu. Návrh se týká nejen televizních stanic a výrobců filmů, ale také rádiových a hudebních programů, s urážlivými texty, internetových produktů, videokazet, tvůrců reklam se sexuálním obsahem, jejímž cílem je upoutání pozornosti dospívající mládeže. Šíření násilí přináší negativní následky v kriminální činnosti mládeže. Mladí zločinci přiznávají, že se snažili napodobovat to, co viděli na obrazovce.

Žródlo 29/98

◆ Bez pornografie

Polský výbor boje s pornografií je připraven dodávat tiskoviny těm obchodům a kioskům, které odmítnou kupovat a prodávat pornografické časopisy. Oznamil to na tiskové konferenci představitel Výboru Wojciech Zawadski. Zároveň sdělil, že Výbor podal trestní oznámení na firmy šířící v Polsku pornografii. Je potěšitelné, že některé radnice se zapojují do protestních akcí a zakazují prodej pornografie ve svých obcích. Neaktivněji si počínají radní varšavské čtvrti Ochota. Stále však podle W. Zawadského naprostá většina radnic je vůči tomuto zlu lhostejná.

Gość Niedzielny 11/98

◆ Půl roku po smrti Matky Terezy z Kalkaty, v jejím rodném městě, Skopje v Makedonii, byla odhalena pamětní deska ke cti zakladatelky Kongregace misiónářek lásky. Ceremonie se zúčastnilo na tisíc osob spolu s premiérem Makedonie Branko Crvenkovskim a představiteli diplomatického sboru.

Premiér řekl, že Matka Tereza se narodila v Skopje, místo svého posledního odpočinku nalezla v Indii, avšak díky své dobrotě získala srdce lidí celého světa.

Agnes Gonxha Bojaxhiu se narodila 26. srpna 1910 v Skopje v albánské katolické rodině. Když měla 18 let, vstoupila k irským loretánkám, kde přijala řeholní jméno Maria Tereza od Malého Ježíše. Nedlouho na to odjela na misie do Kalkaty, kde viděla krajní bídu a obrovské utrpení. To ji vyprovokovalo k tomu, že v roce 1946 založila Kongregaci misiónářek lásky, která byla 7. října 1950 uznána Apoštolským stolicem.

Matka Tereza zemřela ve věku 87 let, 5. září 1997 v mateřinci své kongregace v Kalkatě, kde byla rovněž pohřbena.

Na téma činnosti Matky Terezy se objevilo mnoho prací, mezi jinými také dílo jejího duchovního otce, belgického jezuita o. Henryho de Yoly. Zakladatelka kongregace obdržela mnoho nejvyšších státních vyznamenání v Indii, USA a bývalém SSSR. Za dlouholetou práci pro nejubožejší z ubohých byla vyznamenána v roce 1979 Nobelovou cenou míru. Od roku 1949 byla občanem Indie. Z rozhodnutí albánské vlády obdržela albánské občanství a diplomatický cestovní pas. Obdržela také čestné občanství Spojených států amerických.

RN 6-7/98

◆ Biskupové USA na plenárním shromáždění biskupské konference se rozhodli uskutečnit Kampaň smíření jako nejvhodnější způsob přípravy na slavnosti Jubilea 2000. Mezi konkrétními návrhy je vytvoření na veřejných místech, jako jsou velká obchodní centra, míst smíření, kde by věřící mohli přistoupit ke svátosti smíření. Biskupové chtějí také připravit publikace, které by měly napomoci při zpytování svědomí, a také poprosit Apoštolský stolec o přiznání práva k udělování plnomocných odpustků pro některá poutní místa.

Žródlo 29/98

◆ Dne 16. října t. r. si připomeneme již 20. výročí, kdy byl nástupcem svatého Petra zvolen krakovský arcibiskup Karel kard. Wojtyła, který přijal jméno Jan Pavel II.

Jménem celé redakce, všech čtenářů a členů MI chceme Jeho Svatosti do nelehké služby přát a vyprošovat hojnost darů Ducha Svatého, sílu Boží milosti a stálou ochranu Neposkvrněné Panny Marie.

Kěž skromným dárkem je kytice našich modliteb.

OBSAH

Kázání sv. Františka	3
František z Assisi	4
Petr našich dnů	6
Rytířstvo Neposkvrněné v současné Církvi	8
Duch Svatý a Panna Maria	10
Mít děti, není to dnes šílenství?	12
Modlitba za rodiny	13
Modli se a pracuj	14
Kdo prosí dostává	15
Matka Ustavičné Pomoci	16
Vyšla kniha APOKALYPSA	20
Modlitební stráž	20
A přece se obrátil	21
Existují zlí duchové?	22
Satanova strategie	24
První exercicie	26
Sila ruženca	28
Posvěcení obrazu sv. Maxmiliána	28
Milé děti	29
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zprávy z redakce	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/1998, ročník VII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratři minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte

var. symbolem, což je „vaše číslo“

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za slovy „**vaše číslo**“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chce se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

O ZNAMENÍ KŘÍŽE

Děláš znamení kříže a děláš je řádně. Ne nějaké zmrzačené, chvatné, při němž člověk neví, co má znamenat. Nikoliv. Řádné znamení kříže, zvolna a veliké, od čela k hrudi, od jednoho ramene ke druhému. Cítíš, jak tě zcela objímá? Useber se řádně; všechny své myšlenky a celou svou mysl useber do tohoto znamení, jak postupuje od čela k hrudi, od ramene k rameni. Potom to cítíš: Obepíná tě zcela, tělo i duši, soustřeďuje tě, žehná a posvěcuje tě. Proč? Je to znamení všehomíra a je to znamení vykoupení. Na kříži vykoupil nás Pán všechny lidi. Křížem posvěcuje člověka, zcela až do posledního vlákna jeho bytí.

Proto jej děláme před modlitbou, aby nás spořádal a usebral, aby soustředil naše myšlenky a srdce i vůli k Bohu. Po modlitbě, aby v nás zůstalo, co nám Bůh daroval. V pokušení, aby nás posilnil. V nebezpečí, aby nás chránil. Při žehnání, aby naše duše přijala v sebe plnost Božího života a aby v ní všechno bylo zúrodněno a posvěceno.

Mysli na to, kdykoliv děláš znamení kříže. Je to znamení ze všech nejsvětější. Dělej je řádně; zvolna, veliké, s rozmyslem. Pak obejmě celé tvé bytí, postavu i duši, tvé myšlenky i tvou vůli, smysl i srdce, konání i odpočinek, a vše bude v něm posilněno, poznamenáno, posvěceno, v síle Kristově, ve jménu trojjediného Boha.

Romano Guardini, O Posvátných znameních

*Pane, učiň mne nástrojem svého pokoje,
abych přinášel lásku, kde je nenávisť,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,
víru, kde je pochybnost,
naději, kde je zoufalství,
radost, kde je smutek,
světlo, kde je tma.*

*Pomoz mi, abych netoužil po útěše, ale těšil,
po pochopení, ale chápal,
po lásce, ale miloval.*

*Vždyť, kdo dává, dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstane k životu.*

Amen.